

Nguyên Tác: **NGỌA LONG SINH**

Xuân Thu Bút

TRƯỜNG THIÊN TIỂU THUYẾT VÕ HIỆP KỲ TÌNH

---- & ----

Đã TỰ: **Bạch Lục**

HỒI 26

Ác Đầu Đại Tiên Sinh

ở Tiêu Phong cung kính hành lễ:

- Được lời hứa của nhị tiểu thư, tại hạ chết cũng không ân hận.

Tay hữu chàng từ từ đặt vào chuôi kiếm. Nhị tiểu thư đứng bất động, tay hữu chàng từ từ lại buông xuống. Nhị tiểu thư hỏi:

- Vì sao các hạ không xuất thủ?
- Vì nhị tiểu thư không có vũ khí.
- Kiếm có thể chân chính giết người, dấu ở nơi không ai được thấy.

Hốt nhiên nàng vung tay hữu, chỉ thấy ánh lạnh toát lên, một luồng kiếm khí lạnh thấu xương đã đặt vào yết hầu Sở Tiêu Phong. Chàng ngẩn người buột miệng:

- Thủ pháp xuất kiếm mau tuyệt!

Nhị tiên sinh cười nhẹ:

- Sở Tiêu Phong, hiện tại nếu như muốn giết các hạ ta chỉ cần ấn nhẹ tay thôi.

Sở Tiêu Phong không thể không thừa nhận. Nhị tiên sinh từ từ thu trường kiếm lại:

- Ít ra các hạ phải tin vào một điều này chúng ta có thể giết các hạ nhưng chỉ vì không giết đó thôi.

- Tại hạ tin nhị tiên sinh đã nói giết tại hạ, vì tiểu thư vừa chứng minh cho biết bản lãnh.

Nhị tiểu thư hơi ho khan một tiếng:

- Các hạ là người quật cường khả ái, nhưng lại bất phục tòng chân lý.
- Nhưng ta biết các hạ chưa chịu tin là ta có thể đánh thắng các hạ.
- Nếu như tiểu thư thật đánh hơn tại hạ, tại hạ lại càng bội phục.

- Sở Tiêu Phong, ta sẽ cho các hạ một cơ hội để chứng minh, chẳng qua sau khi chứng minh được rồi, các hạ chuẩn bị ra sao?

Sở Tiêu Phong cười nhạt:

- Chiếu theo quy củ giang hồ mà nói, tại hạ sẽ quăng kiếm nhận thua, tùy tiểu thư xử trí, được không?

Nhị tiểu thư gật đầu:

- Được! Các hạ hãy rút kiếm!

Sở Tiêu Phong có cảm giác vị nhị tiểu thư này cũng có phần nhân nhượng với chàng, nhẹ hít một hơi, tay đặt vào chuôi kiếm, chàng buồn bã nói:

- Nhị tiểu thư, tại hạ còn có một thỉnh cầu nữa.

- Các hạ cứ nói.

- Nếu như tại hạ thắng nhị tiểu thư nửa chiêu một thức, chỉ cầu xin tiểu thư tha cho gia đình tại hạ.

- Cái ấy đương nhiên, các hạ thắng được ta, các hạ có quyền đặt bất cứ điều kiện gì.

- Các vị oán hận chỉ nên oán hận một mình tại hạ, vì vậy tại hạ nghĩ dù tại hạ có thua đi nữa, các vị cũng không nên hờn tới gia đình tại hạ.

- Bang hội chúng ta hành sự chỉ cần đạt được hiệu quả lớn nhất chứ không chú ý thủ đoạn nên hay không...

- Nhị tiểu thư, xin hỏi lại, nếu tại hạ không là kẻ địch của các vị, các vị sẽ tha cho gia đình tại hạ chứ?

- Điều ấy các hạ hãy yên tâm, nếu như các hạ không là kẻ địch của chúng ta, chẳng những gia đình các hạ không tổn thương mảy may mà chúng ta còn bảo vệ cho họ nữa.

- Bảo vệ thì không cần thiết, chỉ mong họ được bình an như thời gian qua, họ không phải là người giang hồ, tốt nhất là đừng cuốn họ vào trong thị phi giang hồ.

- Được lắm, ta đáp ứng, nhất định chúng ta sẽ làm vậy.

Sở Tiêu Phong ôm quyền:

- Đa tạ nhị tiểu thư.

Nhị tiểu thư hơi nghiêng thân như hoàn lễ:

- Không nên đa lễ.

Đột nhiên Sở Tiêu Phong rút trường kiếm hô lớn:

- Nhị tiểu thư hãy cẩn thận đấy, tại hạ xuất thủ đây.

Nhị tiểu thư gật đầu:

- Xin mời.

Sở Tiêu Phong đâm một kiếm tới, nhị tiểu thư tràn thân qua tránh kiếm, kiếm trong tay áo nàng chưa cần sử dụng, xem ra nàng cố ý nhường chàng chiêu đầu. Sở Tiêu Phong định nhắc nàng rút kiếm nhưng nghĩ lại võ công đối phương vốn cao hơn mình, tâm niệm chuyển động trường kiếm trong tay chàng triển khai liền thế tấn công kiên liệt tuyệt luân, chỉ thấy ánh lạnh chuyển động, một luồng kiếm khí cuốn tới, thần thái nhị tiểu thư hốt nhiên biến thành vô cùng nghiêm lạnh, tay hữu vung lên, ánh lạnh lưu chuyển phong tỏa kiếm thế của Sở Tiêu Phong, kiếm pháp chàng rất bác tạp, mỗi chiêu đều chẳng có gì giống nhau, nhưng đều đồng uy lực. Sau khi đón tiếp năm mươi chiêu, nhị tiểu thư không còn cách nào đứng ổn định được ở chỗ cũ, nàng bị buộc lay động thân thể múa kiếm tiếp đón thế công của Sở Tiêu Phong. Chàng tấn công hơn tám mươi chiêu mà chưa hề sử dụng một kiếm pháp riêng biệt, chẳng liên quan gì đến chiêu trước. Thoạt đầu nhị tiểu thư còn ung dung tự tin, nhưng đến lúc này phải tập trung chú ý bản lãnh lạ lùng của Sở Tiêu Phong, hoàn toàn ra ngoài dự liệu của nàng.

Sau khi chớp nhoáng ba kiếm liên hoàn của Sở Tiêu Phong, nhị tiểu thư quát lớn:

- Dừng tay!

Sở Tiêu Phong thu kiếm thế lại, thở dài:

- Tại hạ lấy làm hổ thẹn không ngờ đã tấn công hơn tám mươi chiêu mà vẫn khó áp đảo được tiểu thư.

Nhị tiểu thư mỉm cười:

- Các hạ võ công không tầm thường đã buộc được ta xuất kiếm và di động thân hình.

- Nhưng tại hạ biết rằng tại hạ không có cơ hội thắng được tiểu thư.

- Trong võ lâm hiện nay người đòi thắng được ta đâu có nhiều.

- Nhị tiểu thư, hy vọng tiểu thư bằng lòng chấp thuận thỉnh cầu của tại hạ, đừng hại tới gia đình tại hạ.

Hốt nhiên chàng chuyển trường kiếm, mũi kiếm sắc đặt lên giữa yết hầu của mình. Nhị tiểu thư kinh ngạc:

- Sở Tiêu Phong, các hạ làm gì đấy chứ?

Sở Tiêu Phong bình thản đáp:

- Tại hạ đã nói rồi, tại hạ sẽ trả giá xứng đáng cho tiểu thư.

- Là tự sát ư?

- Vì tại hạ biết không thể thắng được tiểu thư. Nếu tại hạ chết mà cả gia đình được bằng an, tại hạ xin vui lòng.

- Kỳ thực, Sở Tiêu Phong, các hạ vẫn còn cơ hội. Ít nhất các hạ vẫn chưa thi triển “Đại la thập nhị kiếm thức” cơ mà?

- Thân phận Trần tiên sinh mà cũng biết hai chiêu “Đại la thập nhị kiếm thức” thì với thân phận tiểu thư có lẽ tiểu thư phải biết đủ mười hai chiêu?

Nhị tiểu thư cười khanh khách:

- Sao các hạ nhận thua một cách dễ dàng đến thế?

- Không! Khi tại hạ hiểu ra không đủ sức cứu giúp chính nghĩa võ lâm, tại hạ chỉ mong cầu cứu được gia quyến mình thôi.

Nhị tiểu thư trầm ngâm:

- Sở Tiêu Phong. Đến cái chết mà các hạ không sợ, thì trên đời này các hạ sợ cái gì? Sao các hạ không gia nhập bang hội chúng ta, với võ công của các hạ, ít ra cũng được ngồi vào ghế thứ năm.

- Tại hạ không đủ tài năng để đối phó với các vị, lòng đã quá bất an, lẽ nào còn đến nỗi đầu hàng các vị nữa?

- Thôi được. Các hạ nhất định muốn chết xin cứ tùy tiện. Nhưng ta chưa hề bảo chứng với các hạ là tha cho gia đình các hạ đấy nhé.

Sở Tiêu Phong nghĩ thầm:

- Xem ra dường như ta vẫn còn chút giá trị đối với chúng, nên chúng không muốn để ta chết. Bất quá, ta không nghĩ ra thân ta có giá trị gì đối với chúng.

Tâm nguyện chuyển động, Sở Tiêu Phong từ thu trường kiếm lại, nói:

- Nhị tiểu thư, tiểu thư nói vậy là sao?

- Xử trí gia đình các hạ ra sao, ta không có quyền quyết định. Cách tốt nhất hiện nay là các hạ hãy đến gặp Đại tiên sinh nghe tận miệng người bảo chứng.

Sở Tiêu Phong nghĩ thầm:

- Lão Lục chặn ngựa cho ta kiếm phổ vô dinh ghi chép “Đại la thập nhị kiếm thức”, lại là tuyệt học của vị Đại tiên sinh kia. Chúng định hỏi ta cái gì? Lão Lục

đã chết, nhưng chết mà không có thi thể chỉ có ngôi mộ trống. Rõ ràng chỉ là cái chết giả, sự thực lão đã làm gì?

Nghi vấn trùng trùng như che lấp cả đầu chàng, nhất thời chàng quên cả trả lời câu hỏi của đối phương. Nhị tiểu thư mỉm cười thúc giục:

- Sở Tiêu Phong, ý các hạ ra sao?

Chàng thần thờ hỏi:

- Đi đâu để gặp Đại tiên sinh?

- Không xa đây lắm. Nếu như các hạ đồng ý, ta sẽ dẫn các hạ đi!

Sở Tiêu Phong lại nghĩ thầm:

- Nói đi nói lại cũng chỉ muốn ta rời nơi này, ngày mai là ngày xuất hiện của Xuân Thu Bút. Hình như dụng tâm của chúng là hy vọng không cho ta chứng kiến sự xuất hiện của Xuân Thu Bút thì phải?

Nhị tiểu thư hình như nhìn thấy sự chần chừ ngần ngại của chàng, nàng nhẹ thở dài:

- Sở Tiêu Phong, phải chăng các hạ vẫn còn hiếu kỳ?

- Ý nhị tiểu thư muốn nói...

- Các hạ muốn tận mắt nhìn thấy tình hình Xuân Thu Bút xuất hiện, có phải không?

Bị nói đúng sự thật, Sở Tiêu Phong đành thừa nhận:

- Đúng vậy! Xuân Thu Bút là người chấn động thiên hạ, không ai không biết. Tại hạ cũng muốn nhìn thấy sự kiện ấy lắm.

Nhị tiểu thư trầm ngâm:

- Sở Tiêu Phong, các hạ tin thật là có việc ấy sao?

- Mọi người đều nói thế, sao lại không tin?

- Sở công tử, một cá nhân dù có thần thông quảng đại đến đâu cũng không thể tung hoành tự tác trong giang hồ được...

Hình như câu nói chưa hết ý, nhưng nàng đột ngột im lặng. Sở Tiêu Phong lặng lẽ phân tích ý ở ngoài lời câu nói hàm nghĩa ấy. Chàng buột miệng:

- Xuân Thu Bút đã bị các vị mua chuộc, hoặc đã bị các vị giết chết rồi?

- Sở công tử, có nhiều chuyện chỉ nên dùng ý mà hiểu, chứ không thể nói thẳng ra. Các hạ cứ tự suy nghĩ đi...

Đợi chờ một chút, nàng hỏi tiếp:

- Sở công tử, các hạ nghĩ thông rồi chứ?

Nhẹ thở dài, chàng lắc đầu:

- Nhị tiểu thư, tại hạ chưa hoàn toàn thông.

- Nghĩ chưa thông thì cứ từ từ mà nghĩ. Bất quá việc Xuân Thu Bút xuất hiện không hoàn toàn như các hạ tưởng tượng đâu.

- Nhị tiểu thư, nếu tại hạ xin được ở lại đây xem Xuân Thu Bút xuất hiện, không biết có được chấp thuận không?

- Không được. Trước khi mặt trời xuống núi, các hạ buộc phải rời khỏi nơi đây.

- Đi gặp Đại tiên sinh ấy ư?

- Nếu như các hạ còn quan tâm tới phụ mẫu gia thân của các hạ, thì chỉ còn một cách là gặp Đại tiên sinh.

Sở Tiêu Phong gật đầu:

- Thôi được, tại hạ sẽ hỏi họ một lời.

- Ai?

- Những bằng hữu theo tại hạ đến đây.

- Được, ta sẽ đợi các hạ. Sau đó chúng ta lập tức lên đường.

Chàng chuyển thân quay lại chỗ Giang Phi Tinh:

- Giang đại ca. Đề xin phép đi cùng vị cô nương kia.

Giang Phi Tinh hỏi:

- Tại sao vậy?

- Vì đệ không thắng được cô nương ấy.

- Sở đệ, chúng ta sẽ liên thủ quyết đấu sinh tử với chúng.

- Đại ca, đương nhiên đệ cũng thực sự muốn theo cô nương ấy đi gặp vị đứng đầu bang hội bí mật kia một lần cho biết đó là nhân vật nào?

- Sở đệ, nói như vậy có phải là tự mình chui vào lưới đó chăng?

- Đại ca, tiểu đệ không còn cách chọn lựa nào khác.

- Vì lo cho gia quyến của đệ?

- Ngoài việc lo cho gia quyến, tiểu đệ có hai nguyên nhân.

- Nguyên nhân ra sao?

- Thứ nhất, đệ không phải là địch thủ của nàng. Thứ hai, nếu như đệ không đi gặp vị Đại tiên sinh đó, e rằng chúng ta khó tránh được sự tận diệt của chúng.

Giang Phi Tinh chau mày:

- Sự việc nghiêm trọng đến vậy ư?

- Vâng.

- Chúng ta có nên ác đấu một trận?

- Khả năng thắng rất nhỏ. Vả chăng nếu thắng đi nữa cũng phải hy sinh cả trăm nhân mạng. Cái giá ấy quá lớn!

Giang Phi Tinh thở dài:

- Nghĩ cho cùng cũng hết sức kỳ quái. Xưa kia, mỗi lần Xuân Thu Bút xuất hiện, các chưởng môn nhân các đại môn phái võ lâm đều kéo đến chứng kiến. Lần này trừ những người chúng ta ra hình như chẳng còn ai đến đây cả.

- Vâng, tiểu đệ cũng có cảm giác lạ lùng ấy.

- Lão phu đã có lần tham gia đại hội Xuân Thu Bút xuất hiện ở Hành Sơn. Trước ngày Xuân Thu Bút xuất hiện, Hành Sơn có mặt tới hơn năm trăm người gồm đủ các chưởng môn nhân các đại môn phái. Còn lần này hình như chẳng có ai đến đây cả.

- Vâng, chính điều ấy cũng làm tiểu đệ khả nghi lắm.

Vương Bình xen vào:

- Sở công tử. Nếu nhất định phải đi, xin cho chúng tại hạ đi theo công tử.

Giang Phi Tinh vội vã gật đầu:

- Phải đấy. Sở đệ. Nếu cần thiết phải đi đệ cũng nên mang theo ít nhất là hai bằng hữu.

Vương Bình nói:

- Tại hạ nhất định phải theo Sở công tử.

Giang Phi Tinh gật đầu:

- Hai vị Vương Bình và Thành Phương nên đi theo Sở đệ, chiếu cố sinh hoạt của Sở đệ.

Sở Tiêu Phong đành phải chấp thuận:

- Thôi được, đại ca hãy dẫn Trần Hoàn và Tất Viên về báo với Bạch Mi đại sư tìm cách tự bảo vệ quần hùng. Nên nhớ mục đích trọng yếu của chúng ta bây giờ là càng giảm thiểu tử vong càng tốt.

Giang Phi Tinh ảo não:

- Sở đệ, lão phu hiểu rõ.
- Tiểu đệ đi nhé!

Chàng quay đầu nói với Vương Bình và Thành Phương:

- Hai vị tạm đứng ở lại đây để tại hạ báo cho vị nhị tiểu thư kia trước. Sau khi nghe tại hạ gọi, hai vị hãy tới.

Vị nhị tiểu thư kia dường như cũng nôn nóng, không đợi Sở Tiêu Phong đến gần, nàng hỏi:

- Các hạ đã sắp đặt xong mọi chuyện rồi chứ?

Chàng đáp:

- Vâng, đã xong. Bất quá còn việc này thỉnh cầu nhị tiểu thư.
- Các hạ cứ nói!
- Tại hạ muốn dẫn theo hai bằng hữu.
- Dẫn theo hai người làm gì?
- Bằng hữu của tại hạ không ai có võ công cao hơn tại hạ, chỉ cần điều ấy đủ cho nhị tiểu thư yên tâm rồi.
- Ta không hề lo sợ các hạ dẫn theo bất cứ cao thủ nào. Nói thật thà, tất cả thiên hạ hiện nay, trừ Sở Tiêu Phong các hạ ra, bất cứ ai khác chúng ta cũng không thèm quan tâm. Ta chỉ muốn biết mục đích các hạ dẫn theo người làm gì?
- Hai người tại hạ dẫn theo để chiếu cố cho các sinh hoạt của tại hạ.
- Nơi chúng ta sắp đến đây những nô bộc cả nam cả nữ đều có. Các hạ cần người loại nào, chúng ta đều có thể cung cấp cho các hạ.
- Tại hạ chỉ cần người do chính tại hạ quen biết, ít ra là tại hạ đã tín nhiệm họ.

Nhị tiểu thư gật đầu:

- Xét về tâm lý, như vậy có lẽ các hạ yên tâm hơn?

- Tại hạ chính có ý nói như vậy!
- Thôi được, hãy dẫn họ lên đường ngay.
- Nhị tiểu thư, mời nhị tiểu thư lên kiệu.

Nhị tiểu thư quắc mắt:

- Sở Tiêu Phong, các hạ nên cẩn thận suy nghĩ đấy. Nếu muốn trở thành địch nhân của ta, thì cứ nói. Còn như muốn làm bằng hữu của ta, sẽ có lợi cho các hạ hơn nhiều.

- Điều ấy xin cứ chờ một thời gian mới có thể chứng minh rõ được.

Nhị tiểu thư xoay thân ra hiệu, gọi kiệu che dù của nàng.

Sở Tiêu Phong cũng gọi Vương Bình, Thành Phương đến. Không cần hỏi một lời, chàng dẫn hai bằng hữu theo sau kiệu dù ấy đi qua hơn mười dặm, vượt qua hai ngọn núi đến trong một u cốc nằm sâu trong núi. Sau một lúc quanh co trong rừng tùng, kiệu dù kia dừng lại. Sở Tiêu Phong theo sát sau kiệu, nhỏ giọng hỏi:

- Nhị tiểu thư, đến nơi rồi ư?

Nhị tiểu thư đáp:

- Đến rồi, ở trong khu rừng tùng này đây.

Sở Tiêu Phong ra lệnh:

- Vương Bình, Thành Phương, hai người hãy ở lại đây.

Nhị tiểu thư bước xuống kiệu, cất bước đi tới trước.

Sở Tiêu Phong bám sát theo sau:

- Nhị tiểu thư, chúng ta đi gặp Đại tiên sinh đấy ư?

- Đúng!

- Nhị tiểu thư, phải chăng Đại tiên sinh cũng giống như tiểu thư?

- Ý các hạ nói gì?

- Phải chăng Đại tiên sinh cũng giống như tiểu thư, là cũng có đeo mặt nạ da người?

- Hy vọng các hạ có thể nhìn được mặt thật của Đại tiên sinh.

- Ý của nhị tiểu thư là...

Nhị tiểu thư không trả lời, nàng bước mau vào một tòa nhà tranh xây vòng

theo rừng tùng xanh biếc. Tòa nhà tranh ấy ở ngoài xem rất tầm thường, nhưng vào trong rồi mới biết nó được bài trí cực kỳ hoa lệ thắm trắng trải dưới đất, tơ lụa treo đầy vách, bốn cái ghế bành rộng đặt giữa nhà. Nhị tiểu thư nghiêng thân:

- Mời các hạ ngồi.

Nàng đi thẳng vào gian nhà tranh. Sở Tiêu Phong quét mắt nhìn chung quanh rồi ngồi xuống một ghế bành. Gian khách sảnh ấy cực rộng, nhưng chỉ có một mình chàng. Trong đầu chàng đột nhiên hiện ra hình ảnh của lão nhân chặn ngựa họ Lục, lẽ nào một lão nhân giả dạng thành người chặn ngựa lại có thể là lãnh tụ một bang hội bí mật này ư? Chàng lập tức đẩy sự liên tưởng ấy ra khỏi đầu, nếu như sự thực lão Lục ấy là vị Đại tiên sinh thì sao lại cho chàng kiếm phổ vô danh kia làm gì? Sở Tiêu Phong trong lòng minh bạch, võ công chàng tiến bộ như ngày nay là nhờ phần lớn vào kiếm phổ vô danh ấy. Chàng ngồi lặng lẽ chờ đợi, không biết đã trôi qua bao lâu.

Hốt nhiên có tiếng chân nhẹ vọng đến, Sở Tiêu Phong xoay đầu lại nhìn. Một nữ nhân vận áo xanh từ trên xuống dưới bước chậm đến, nàng bước đi chậm rãi, gót chân nàng đẹp để khiến chàng có cảm giác nữ nhân quá cao quý. Trong gian đại sảnh rộng lớn này bố trí quá đơn giản, trừ một cái bàn vuông và bốn cái ghế bành ra không còn vật gì nữa. Vì vậy Sở Tiêu Phong không thể không nhìn thiếu nữ áo xanh thăm dò. Nàng là nữ nhân tuyệt đẹp, nhưng toát ra một cái gì lạnh lẽo. Nàng khẽ nhìn Sở Tiêu Phong nhẹ gật đầu bước tới ghế đối diện ngồi xuống. Sở Tiêu Phong cũng nhẹ mỉm cười:

- Xin thỉnh giáo quý tính danh của cô nương?

Thiếu nữ áo xanh chỉ cười nhạt không đáp. Đột nhiên một âm thanh uy nghiêm vọng ra:

- Sở Tiêu Phong, người hãy nghe kỹ đây. Lão phu hỏi người câu nào, người phải trả lời cho thật.

Sở Tiêu Phong cũng lớn giọng uy nghiêm không kém:

- Các hạ là ai?

- Người đến đây để gặp người nào?

- Tại hạ đến gặp Đại tiên sinh.

Thanh âm ấy vẫn giữ né tuy nghiêm:

- Đúng, ta chính là Đại tiên sinh đây.

Sở Tiêu Phong trầm ngâm một chút:

- Chúng ta đã gặp nhau lần nào chưa?

Tiếng Đại tiên sinh:

- Sở Tiêu Phong, người suy nghĩ cố nhớ xem, chúng ta đã gặp nhau lần nào chưa?

Chàng thở dài:

- Hiện tại bất cứ việc gì, tại hạ cũng chưa dám nói chắc.

- Người đã mất tự tin rồi ư?

- Có nhiều việc lạ lùng, tự nhiên biến thành quá bí ẩn không thể tin được.

Tiếng Đại tiên sinh:

- Sở Tiêu Phong, hình như người nói ra bằng xúc cảm?

- Vâng. Tại hạ có quá nhiều cảm khái.

Đại tiên sinh bật cười lớn:

- Sở Tiêu Phong, tiếc thay chàng ta chẳng phải đã khuyên người nhiều lần, đến nay người đau khổ phải cam chịu, chứ còn trách ai bây giờ?

- Đại tiên sinh mời tại hạ đến đây có gì chỉ dạy?

Đại tiên sinh nghiêm giọng:

- Thời gian của ta rất ít. Vì vậy chúng ta đàm luận càng rõ ràng thẳng thắn càng tốt.

- Xin các hạ dạy bảo!

- Người có muốn hợp tác với ta hay không?

Chàng đáp ngay:

- Không dám. Tại hạ chỉ là kẻ hậu bối mạt học, đâu dám hợp tác với Đại tiên sinh.

Đại tiên sinh cười gằn một tiếng:

- Sở Tiêu Phong, ta đã nói rất minh bạch, người phải trả lời cho minh xác.

- Tại hạ đã trả lời rồi.

- Nghĩa là không đồng ý hợp tác với ta à?

- Tại hạ tự cho là không xứng đáng!

- Được! Sở Tiêu Phong, người đã không đồng ý hợp tác với ta, thế người dự

định thế nào?

- Phụ mẫu tại hạ ra sao?

Đại tiên sinh đáp:

- Họ rất khỏe mạnh.

- Hãy thả gia quyến tại hạ, Sở Tiêu Phong này sẽ rút lui khỏi giang hồ, tự phế võ công, suốt đời cày ruộng, đọc sách, không tham dự gì đến việc giang hồ nữa.

Đại tiên sinh gằn giọng:

- Thứ nhất, võ công bản lãnh người mà phế bỏ là một điều rất đáng tiếc.

Sở Tiêu Phong mỉm cười:

- Đó là việc của tại hạ, các hạ khỏi bận tâm.

Đại tiên sinh nói:

- Thứ hai, người có thật sẽ rút lui khỏi giang hồ được hay không? Bang chủ Cái Bang, giáo chủ Bài Giáo, họ để người rút lui hay sao?

- Họ...

- Họ hy vọng ở người quá nhiều, làm sao họ bỏ qua cho người được?

- Nếu như tại hạ nhất quyết kiên trì, họ làm gì được tại hạ?

Đại tiên sinh nói:

- Sở Tiêu Phong, cách ấy nghe ra không thông, chúng ta không cần tranh luận nữa.

- Nhưng tại hạ chưa minh bạch. Nếu như tại hạ tự phế bỏ võ công, dù họ có ép buộc đến đâu đi nữa, tại hạ còn giúp gì được họ?

- Sở Tiêu Phong, ta đã nói về việc ấy, ta không đồng ý.

- Thế Đại tiên sinh muốn tại hạ phải làm sao đây?

- Tốt nhất là hãy hợp tác với chúng ta, hoặc là người phải tự vận để chấm dứt hy vọng của bọn họ.

- Chỉ có hai con đường ấy sao?

- Đúng. Người có thể chọn một trong hai.

- Còn gia đình tại hạ thì sao?

- Họ chỉ liên lụy vì người. Chính như người nói, họ không phải là người trong

giang hồ. Nếu như người chọn cái chết, họ chẳng liên quan gì đến việc giang hồ nữa. Chúng ta không gây tổn thương gì cho họ.

- Tại hạ phải tự tận ngay bây giờ ư?

Đại tiên sinh nói:

- Đúng! Ta muốn chính mắt sự việc này giải quyết cho xong.

Sở Tiêu Phong xoay đầu nhìn ra ngoài, không thấy Vương Bình, Thành Phương đâu. Có lẽ họ vẫn còn ở ngoài vì chưa có lệnh gọi của chàng, chàng khẽ thở dài:

- Đại tiên sinh, sau khi tại hạ chết, có thể giao xác tại hạ cho các bằng hữu mang về không?

- Đại tiên sinh đáp:

- Có thể được!

- Tại hạ xin thỉnh cầu Đại tiên sinh một việc, có thể tha cho các bằng hữu cùng đến đây với tại hạ chăng?

- Ta chỉ chấp thuận cho chúng tự chọn, sống hay chết tùy chúng.

Sở Tiêu Phong nhìn thiếu nữ áo xanh ngồi đối diện, chỉ thấy thần sắc nàng lạnh lùng nghiêm tĩnh như đang lắng nghe câu chuyện. Chàng từ từ đứng dậy, vươn hai tay ra mỉm cười:

- Không thể ngờ bảo kiếm trong thân Sở Tiêu Phong ta lại dùng để lấy tính mạng của chính mình. Đại tiên sinh, tại hạ có thể sắp chết, chẳng qua trước khi chết hy vọng muốn được nhìn thấy mặt Đại tiên sinh một lần.

- Hà tất phải cần thế?

- Đó là tâm nguyện cuối cùng của tại hạ, nếu không tại hạ chết làm sao nhắm mắt được?

Đại tiên sinh gằn giọng:

- Được! Ta sẽ thành toàn cho ngươi. Bất quá ta mong được ngươi chứng minh nhất định đã quyết ý chết.

- Tại hạ phải chứng minh ra sao?

- Cách tốt nhất là hãy phế bỏ võ công trước, và nếu ngươi đồng ý, chúng ta sẽ xuất thủ giết ngươi.

- Có thể cho bằng hữu của tại hạ vào đây được không?

- Theo ta, người hãy phế bỏ võ công trước, rồi sẽ gọi chúng vào sau.

Sở Tiêu Phong thở dài:

- Đại tiên sinh cẩn thận quá thế, thảo nào không lãnh đạo bang hội bí mật này.

Đại tiên sinh cười khẩy:

- Ta giải quyết việc gì phải giải quyết thật rõ rệt. Vì ta không muốn để lại hậu hoạn.

Sở Tiêu Phong ngấm ngấm đề vận chân khí, giơ tay hữu lên chính đang định tự đập nát huyết "Thiên linh" của mình. Đột nhiên chàng động tâm tự nghĩ:

- Nếu ta chết thế này, há chẳng là chết không minh bạch ư? Ít nhất ta cũng phải dặn lại Vương Bình vài câu chữ?

Tâm niệm chuyển động, chàng buông hữu chưởng xuống. Đại tiên sinh quát lên:

- Thế nào? Người thay đổi ý định?

Sở Tiêu Phong đáp:

- Không phải. Nhưng tại hạ muốn chọn cái chết theo ý của tại hạ...

Chàng cất cao giọng gọi lớn:

- Thành Phương, Vương Bình đâu rồi?

Có tiếng Vương Bình đáp:

- Chúng tôi ở đây!

Sở Tiêu Phong gọi:

- Vào đây, tại hạ có lời muốn nói.

Chỉ chớp mắt, Thành Phương, Vương Bình đã bước vào đến cạnh bên chàng. Sở Tiêu Phong nói:

- Tại hạ sẽ chết, nhị vị hãy đem thi thể của tại hạ về.

Wương Bình ngăn người:

- Sở công tử! Vì sao lại phải chết?

Sở Tiêu Phong bình thản nói:

- Một người sống là phải có giá trị nào đó, hiện tại ta đã không còn giá trị gì cần sống nữa.

Vương Bình trố mắt:

- Công tử nói vậy là sao? Nếu công tử sống không còn giá trị, há bọn tiểu nhân đây sống có giá trị ư?

Sở Tiêu Phong cười đau khổ:

- Nếu tại hạ sống mà có thể cứu được giang hồ, thay đổi nguy cơ làm lợi cho võ lâm, đương nhiên tại hạ không nên chết. Nhưng tại hạ đã hết khả năng giúp ích giang hồ, thì đành phải miễn cưỡng cứu gia đình cũng được.

Vương Bình trầm ngâm:

- Công tử có chắc chắn sau khi công tử chết rồi, chúng sẽ buông tha cho gia đình công tử không?

- Chúng đã hứa với tại hạ.

- Công tử, chúng có cách gì bảo chứng chắc chắn giữ lời hứa?

- Điều ấy chúng không có cách gì bảo chứng. Tại hạ chỉ tin vào lời hứa của chúng mà thôi.

Vương Bình quay lại nhìn thiếu nữ áo xanh, chỉ thấy nàng vẫn ngồi nghiêm như người gỗ. Vương Bình đằng hắng một tiếng:

- Công tử, chúng ta không có gì bảo chứng, tại sao công tử nhất định phải chết? Ít nhất, công tử cũng phải nhìn thấy lão thái gia an toàn xong, có chết cũng chưa muộn.

Sở Tiêu Phong rung động, chậm rãi đáp:

- Vương Bình, người nói cũng có lý lắm.

Vương Bình nói:

- Tiểu nhân chỉ đề bạt ý kiến ngu muội, mong công tử suy nghĩ lại.

Sở Tiêu Phong gật đầu, chuyển mắt nhìn thiếu nữ áo xanh:

- Cô nương có thể nói được không?

Nữ nhân áo xanh lắc đầu cười nhẹ, nụ cười nàng tuyệt đẹp như muôn ngàn cánh hoa cùng nở. Sở Tiêu Phong hỏi:

- Vì sao cô nương không chịu nói gì?

Mỹ nhân áo xanh lại lắc đầu, dường như nàng không có chủ ý gì, nên không muốn nói. Sở Tiêu Phong mỉm cười, chàng đột ngột đứng bật dậy, nói lớn:

- Đại tiên sinh, tại hạ đã hiểu thông việc này rồi.

Đại tiên sinh gấp hỏi:

- Việc gì?
- Có phải Đại tiên sinh nắm chắc giết được tại hạ?
- Đó là việc chẳng lấy gì làm khó!

Chàng mỉm cười:

- Bằng vào võ công các hạ ấy ư? Hay là vị cô nương áo xanh này?

Đại tiên sinh buông thông:

- Cả hai đều đủ khả năng.

Sở Tiêu Phong bước tới một bước:

- Nhị tiểu thư, cô nương không dám nói gì vì sợ tại hạ nhận ra âm thanh ư?

Thiếu nữ áo xanh từ từ đứng lên đáp:

- Sở Tiêu Phong, người thật thông minh đấy.
- Cô nương. Nếu không có Đại tiên sinh nhắc tại hạ, thực sự tại hạ nghĩ không ra.

Nhị tiểu thư lạnh giọng:

- Rất tiếc, người chắc chắn sắp phải chết rồi.
- Vâng. Tại hạ sẽ chiến đấu tới chết chứ không phải chết vì tự tận.

Thiếu nữ áo xanh hỏi:

- Người không quan tâm gì tới gia quyến người?
- Tại hạ sẽ chiến đấu đến chết ở đây. Các người sẽ không cần phải sát hại gia quyến tại hạ nữa. Còn như hôm nay tại hạ thắng, các người lại càng không đủ khả năng sát hại họ.

Âm thanh giận dữ của Đại tiên sinh vọng ra:

- Sở Tiêu Phong, người ngông cuồng quá lắm!

Chàng lạnh lùng:

- Các người muốn giết ta, ta không chịu bó tay đợi chết. Như vậy gọi là ngông cuồng đấy sao?

Đại tiên sinh gằn giọng:

- Sở Tiêu Phong. Ta đã nhường nhịn nhiều rồi đấy, hiện tại ta quyết định

giết chết người trước.

- Hiện tại ta cũng quyết định là phản kháng tới cùng chứ không chịu chết nữa. Ta có thể bị các người hạ thủ giết chết, chứ ta không tự tận nữa.

- Hay lắm! Ta sẽ cho người thỏa nguyện.

Thiếu nữ áo xanh đột nhiên bước tới:

- Sở Tiêu Phong! Ta vốn muốn chúng ta sẽ vui vẻ với nhau vài ngày. Nào ngờ người thay đổi mau đến thế.

Đại tiên sinh gầm lên:

- Giết y đi, càng mau càng tốt.

Sở Tiêu Phong đặt tay lên chuôi kiếm:

- Mời cô nương rút binh khí.

Chàng đã thua một lần, lần này không dám sơ ý nữa.

Nữ nhân áo xanh chậm rãi nói:

- Sở Tiêu Phong, ta không đem theo kiếm.

Chàng lạnh lùng:

- Như vậy tại hạ xin lỗi cô nương, giang hồ hiện nay nhân tâm hiểm độc. Hình như tại hạ không cần khách sáo nữa.

Tay hữu chàng vươn ra, trường kiếm nháy khỏi vỏ, khí kiếm lạnh băng dĩ nhiên bức tới yết hầu mỹ nhân áo xanh. Thiếu nữ áo xanh nhẹ thở dài gọi lớn:

- Đại tiên sinh, ta đã bị y khống chế mất rồi!

Đại tiên sinh gầm to:

- Sao lại thế được?

Sở Tiêu Phong cười khẩy:

- Đại tiên sinh cứ ra đây mà xem, ta chỉ cần ra một chiêu là có thể xuyên qua yết hầu cô nương diễm lệ này đó.

Đột nhiên có một cánh cửa bí ẩn mở ra, một người mặt đeo mặt nạ màu đồng chậm rãi bước ra. Hắn mặc áo bào xanh, cước bộ rất trầm trọng ung dung đi thẳng tới chỗ chàng và thiếu nữ mỹ lệ. Sở Tiêu Phong quát:

- Dừng chân lại, nếu bước tới ta sẽ giết chết nàng.

Người áo xanh dừng chân lớn giọng:

- Sở Tiêu Phong, buông nàng ra!

Thanh âm ấy quả là cùng một thanh âm với Đại tiên sinh.

Sở Tiêu Phong lạnh lùng hỏi:

- Các hạ là Đại tiên sinh ư?

- Đúng vậy, buông nàng ra.

- Tại sao ta lại nghe lời các hạ chứ?

- Vì người không bao giờ dám giết nàng đâu.

Sở Tiêu Phong nổi giận:

- Vì sao ta không dám?

Người áo xanh đáp:

- Rồi người cứ xem đây sẽ biết. Ta nói là người không dám.

Thiếu nữ áo xanh thở dài:

- Sở Tiêu Phong, các hạ cứ hạ thủ đi. Hẳn cố ý chọc giận các hạ đó.

Sở Tiêu Phong ngạc nhiên:

- Chọc giận để tại hạ giết cô nương ư?

Thiếu nữ áo xanh gật đầu:

- Không sai.

Chàng càng ngạc nhiên:

- Nhưng tại sao vậy chứ?

- “Điều tận cung tàng”, hết chim hết cung, “thố tử cầu phanh”, thỏ chết giết chó săn, đó là cái lẽ rất hiển nhiên.

Người áo xanh giận dữ:

- Nhị tiên sinh, người nói nhảm nhí cái gì đó?

Nữ nhân áo xanh gượng cười:

- Ta đã sớm hiểu số phận của ta. Chẳng qua ta không ngờ người ác độc đến thế.

Đại tiên sinh nói lớn:

- Ta đâu có ý giết cô nương, đừng có nghĩ bậy!

- Phải. Người không tự tay giết ta, nhưng lại mượn tay Sở Tiêu Phong giết ta,

chẳng là cao minh hơn sao?

Đại tiên sinh nói:

- Vì sao ta lại muốn giết cô nương?

- Thứ nhất ta đã là một thứ uy hiếp người, vì ta vẫn hằng muốn biết người thực sự là ai?

- Người...

Thiếu nữ áo xanh chận lời tiếp:

- Còn nữa, ta cự tuyệt sự ép uổng của người khiến người nóng giận, nhưng người cố nhịn. Người không thể giết ta vì việc ấy, vì người sợ người khác không phục người.

Đại tiên sinh bật cười ha hả:

- Nhị tiên sinh, xem ra người đã có sẵn ý phản bội bản môn.

Thiếu nữ áo xanh cười gằn một tiếng:

- Bản môn? Chúng ta có quái gì đáng gọi là môn phái? Tất cả nhóm người ở đây đều bị người thống trị, người là ai? Chẳng những địch nhân không biết, mà đến cả ta là người thứ hai trong nhóm người này cũng không biết. Ta chỉ ra mặt đỡ đòn cho người biết bao nguy hiểm, còn người cứ ẩn thân sau lưng, chẳng có chút nguy hiểm nào.

Đại tiên sinh nói:

- A! Người cho rằng ta không xứng đáng làm Đại tiên sinh?

Nhị tiên sinh đáp:

- Không phải điều ấy. Người là kẻ đại tài, tìm khắp thiên hạ võ lâm hiện nay kẻ có tài tuệ như người thực sự không nhiều.

- Loài chim có thể bay vạn dặm, chỉ có đại bàng nó được trời sinh ra là vua loài chim, không sợ ai phản bội vì nó có sức mạnh tối đại. Kế hoạch của ta tinh mật xưa nay không chút gì sai sót, khắp thiên hạ hiện nay chỉ e không ai làm được như ta.

- Thì ta đã nói, tài tuệ của người thực sự khiến người bội phục. Vả chẳng, không gì người không làm được. Chẳng những võ công người cao cường mà còn tinh thâm dụng độc được, thông thạo thủ pháp chế ngự thống trị người khác. Biết bao nhiêu người đã hy sinh mạng sống vì người.

Đại tiên sinh mỉm cười:

- Cô nương nhị tiên sinh biết vậy là hay lắm!

Nhị tiên sinh quắc mắt:

- Ta lấy làm kỳ quái là không hiểu tại sao ngươi biết rất nhiều chuyện. Bao nhiêu việc bí ẩn của các đại môn phái hình như ngươi đều biết rõ hết.

Đại tiên sinh cười lạnh:

- Nhị tiên sinh, ngươi nói xong chưa?

- Chưa! Thuật dịch dung hóa trang của ngươi vốn chẳng có chút sơ hở nào, và tự ta cũng quá sơ ý.

Đại tiên sinh ngẩn người:

- Kỳ thực đến bây giờ ta còn chưa hiểu làm sao ngươi nhận ra được khuyết điểm thuật dịch dung của ta?

- Vì ta không hiểu tại sao ngươi lại cần thiết điểm một nốt ruồi dưới cằm ngươi làm gì?

Đại tiên sinh nhún vai:

- Điểm một nốt ruồi có gì không được?

Nhị tiên sinh giận dữ:

- Được chứ. Nhưng có lần ngươi sơ ý đã điểm nốt ruồi cao hơn ngày thường một chút.

Đại tiên sinh trầm ngâm:

- Ô! Nữ nhân làm hỏng việc. Từ ngày hôm ấy, ngươi bắt đầu nghi ngờ ta?

Nhị tiên sinh đáp:

- Đúng vậy. Ngươi cố giữ thái độ hư huyền, giả dối lừa bịp để chúng ta tuyệt đối trung thành với ngươi.

- Đến bây giờ có mấy người trong các ngươi biết sự ẩn mật của ta.

Nhị tiên sinh cả cười:

- Ta không biết, nhưng ta tin rằng không chỉ một mình ta phát giác.

Đại tiên sinh nói:

- Ta có thể nói cho ngươi biết, chỉ có một mình ngươi thôi, còn tất cả vẫn như bình thường. Chỉ có mình ngươi phản bội ta.

Nhị tiên sinh nói:

- Ta không tin chỉ một mình ta phát giác ra sự giả dối.

Đại tiên sinh lạnh lùng:

- Kỳ thực người chỉ hoài nghi, vừa rồi khi người dối trá ta, người còn chưa dám khẳng định. Nốt ruồi ta điểm sai vị trí trừ người lưu ý, chẳng có ai nhận ra được. Hiện nay người chỉ có hai con đường chọn lựa, một là phải kết hôn với ta, một là phải chết ngay tại đây.

Nhị tiên sinh lắc đầu:

- Rất tiếc, cả hai ta đều không thích.

Đại tiên sinh gầm lớn:

- Như vậy là buộc ta phải xuất thủ?

Đột nhiên Sở Tiêu Phong thu trường kiếm lại, nói lớn:

- Đại tiên sinh, còn có tại hạ đây nữa.

Đại tiên sinh đáp:

- Ta biết. Người đã động lòng vì con tiện tỳ ấy...

Sở Tiêu Phong cười gằn cắt lời:

- Tại hạ còn quá nhiều việc cần làm, đâu cần phải mang thêm tình riêng nữa.

Đại tiên sinh nóng nảy:

- Người nhất định chết thế cho con tiện tỳ, ta sẽ thanh toán cho người?

Trường kiếm đặt ngang ngực, chàng đáp:

- Ngoài “Đại la thập nhị kiếm thức” ra, người còn biết võ công gì?

Đại tiên sinh cười khẩy:

- Người sẽ biết ngay bây giờ đây.

Đột nhiên hấn nhảy tới một bước, thân hình cất lên cao, rơi xuống cạnh thân Sở Tiêu Phong. Hấn vươn trảo chụp tới kiếm chàng, Sở Tiêu Phong hít một hơi lùi lại ba thước tránh thế trảo ấy. Nữ nhân áo xanh nghiêng thân tấn công một chiêu, cảm giác như có phần sợ hãi, hốt nhiên lùi lại sau năm thước. Sở Tiêu Phong ngưng mắt nhìn tới chỉ thấy trên cánh tay phải nhị tiên sinh không biết bao giờ đã có năm ngón tay sắt nhọn hoắt, chưởng phong nhị tiên sinh cũng buộc Đại tiên sinh lùi lại. Thân hình thiếu nữ chuyển động lướt đến bên cạnh Sở Tiêu

Phong, lớn giọng nói:

- Hắn đã luyện được cương khí hộ thân, không sợ đao kiếm.

Sở Tiêu Phong nói:

- Nhưng hắn lại sợ móng tay chỉ phong của cô nương.

Nhị tiên sinh đáp:

- Chỉ phong ta có thể chọc xuyên được sắt thép.

Sở Tiêu Phong hỏi:

- Nếu hắn không sợ đao kiếm, tại hạ làm sao đối phó với hắn?

Tuy hai người nói chuyện nhưng mục quang vẫn dán sát vào thân Đại tiên sinh. Nhị tiên sinh đáp:

- Dùng kiếm chỉ có thể tấn công hai mắt hắn.

- Điều ấy đâu phải là dễ?

- Vì vậy các hạ nên liên thủ với ta, uy lực của “Đại la thập nhị kiếm thức” rất hùng hậu, có thể buộc hắn có chút cố kỵ, sự phối hợp của chúng ta rất quan trọng.

- Nếu như hắn gọi thuộc hạ lại giúp hắn thì sao?

Nhị tiên sinh đáp:

- Hắn có mấy tên thân tín, nhưng không dẫn đến đây. Nơi này chỉ có thuộc hạ của ta.

Đại tiên sinh buông tiếng cười gằn:

- Tiện tỳ, ngươi có bao nhiêu điều cứ nói cho tình nhân của ngươi biết đi!

Câu nói ấy hàm ý ác độc khinh bạc đến nỗi làm Sở Tiêu Phong phải đỏ mặt, nhưng nhị tiên sinh lại tỏ ra chẳng có gì tức giận, trái lại còn mỉm cười:

- Đúng vậy! Ta rất thích y, nhưng tiếc rằng tuổi ta đã hơi lớn không xứng đáng làm thê thiếp của y, chỉ đáng làm tình nhân. Tiêu Phong, tên ta là Vân Phong, hãy gọi ta là Vân thư cũng được.

Đại tiên sinh găm lớn:

- Con tiện tỳ, ngươi không biết xấu hổ ư?

Vân Phong đáp:

- Đại tiên sinh! Đừng mong kích giận ta, ta không thêm nổi giận đâu. Dù

người có dùng lời ác độc nhất chửi ta cũng không kích giận ta được.

Đại tiên sinh chửi liền:

- Hừ! Thật là con tiện tỳ thói tha! Người có biết kẻ phản bội ta sẽ bị kết quả thế nào không?

Vân Phong đáp:

- Hừ! Ta vốn không có đủ sức phản bội người. Tuy ta bất mãn người từ lâu, vì người đã gây lầm lỗi lớn, ta mới có cơ hội hôm nay.

- Ta làm gì lỗi lầm?

- Đáng lẽ người không nên buộc ta dẫn Sở Tiêu Phong đến đây, người nên biết, hai chúng ta hợp lực đủ để giết chết người.

Đại tiên sinh từ từ giương cao tay hữu gần giọng:

- Hay lắm! Vân Phong! Hãy tiếp một chưởng của ta.

Vân Phong hít một hơi chân khí, sẵn sàng ở thế tiếp chưởng. Sở Tiêu Phong cũng giơ kiếm trong tay. Đại tiên sinh cười khẩy:

- Thế nào? Sở Tiêu Phong, người cũng định xuất thủ?

Sở Tiêu Phong đáp:

- Đúng vậy! Tại sao ta không xuất thủ? Chỉ cần ta nhận ra đúng thời cơ là ta xuất kiếm tấn công liền.

Đại tiên sinh cười ha ha:

- Hay lắm! Có chí khí đấy! Xem ra đáng lẽ ta phải trừ khử các người ngay từ đầu mới phải.

Sở Tiêu Phong nhún vai:

- Người thêm khát thắng lợi, chỉ có thắng lợi người mới mong thỏa nguyện thống trị giang hồ. Bất quá, Đại tiên sinh, người có thể đã thắng trăm trận, nhưng vẫn có thể bại một trận.

Đại tiên sinh cười gần một tiếng:

- Kế hoạch của lão phu ta rất tinh mật, võ công lại là cao thủ, làm sao mà bại được?

- Hiện tại người đã bắt đầu bại rồi đấy. Người bên cạnh người đã bắt đầu phản bội người.

Đại tiên sinh cười ha ha:

- Vân Phong đầy ư? Con tiện tỳ ấy đã tâm lớn, đã uy hiếp ta từ lâu. Dù không có chuyện hôm nay, ta cũng phải trừ khử nó.

- Đừng tự lừa dối mình, Đại tiên sinh!

- Ta sẽ chứng minh ngay bây giờ, dù cho các người liên thủ cũng không đáng là kẻ địch của ta.

Hữu chưởng hấn đảo lộn đánh ập tới Vân Phong. Khoảng cách hấn với Sở Tiêu Phong và nhị tiên sinh Vân Phong chỉ có hơn trượng, khi hấn đảo chưởng thân hình hấn đột nhiên bắn tới xa hơn trượng, chưởng thế nhanh như điện chớp đập vào giữa ngực Vân Phong. Chưởng thế chưa kịp đến nơi, một luồng kinh phong áp lực đã ập tới. Hữu thủ Vân Phong cong mấy ngón tay lại điểm chỉ vào giữa chưởng thế. Sở Tiêu Phong huy động trường kiếm, đâm toàn lực vào cổ tay Đại tiên sinh. Hai bên phát động thế công đều mau lẹ, nhưng cũng hết sức chuẩn xác. Có lẽ Đại tiên sinh không sợ mũi kiếm Sở Tiêu Phong đâm vào bất cứ đâu, hấn chỉ sợ bị đâm vào mắt. Vì vậy hấn buộc phải phân thần đối phó với kiếm chiêu. Chỉ lực Vân Phong nhọn sắc chẳng kém gì đao kiếm đâm xoẹt đến kinh lực âm độc của hấn. Hai người hợp lực liên thủ quả nhiên có sức mạnh ngoài dự liệu. Đại tiên sinh tuy có võ công tuyệt cao, nhưng hấn lại không thích mạo hiểm nên hít mạnh một hơi lùi lại tám thước. Vân Phong tức thì thu chỉ phong lại đồng thời hạ giọng nói:

- Sở Tiêu Phong, đừng có tham chiến.

Sở Tiêu Phong vội thu kiếm thế. Đại tiên sinh cười lạnh:

- Hay lắm, hay lắm! Người đã luyện thành Huyền âm chỉ.

Vân Phong đáp:

- Nếu ta chưa luyện thành Huyền âm chỉ làm sao đối phó được với chưởng pháp của người.

Đại tiên sinh cười gằn:

- Huyền âm chỉ phải mất năm năm công phu mới luyện thành, chẳng lẽ năm năm trước người đã nuôi ý phản bội ta?

- Điều ấy thì không, ta luyện Huyền âm chỉ là một loại võ công...

Đại tiên sinh kinh ngạc:

- Tại sao ta chẳng biết gì cả?

- Ta vốn định báo cho người biết và hy vọng được người chỉ điểm. Nhưng

sau đó ta phát giác tình thế không hay nên giữ sự bí mật ấy.

Đại tiên sinh cười gằn:

- Thảo nào người dám phản bội ta, thì ra người cậy vào Huyền âm chỉ.
- Người đừng tưởng người là kẻ thông minh nhất thiên hạ mà coi tất cả người khác đều là ngu ngốc.

Đại tiên sinh lạnh lùng:

- Vân Phong, người tưởng Huyền âm chỉ có thể đối phó được với ta ư?
- Có thể không được, bất quá cũng với “Đại la thập nhị kiếm thức” của Sở Tiêu Phong, ít ra cũng có thể liều mạng với người.

Đại tiên sinh lạnh lùng:

- Sở Tiêu Phong, người học được “Đại la thập nhị kiếm thức” ở đâu vậy?

Sở Tiêu Phong đáp:

- Dường như ta không cần cho người biết.
- Sở Tiêu Phong, “Đại la thập nhị kiếm thức” là võ công không hề được lưu truyền giang hồ. Võ lâm đương kim đâu có mấy người học được nó.
- Vì vậy nó mới được phủ một lớp màn thần bí. Bất quá ta có thể chứng minh người tuyệt đối không phải là người duy nhất biết nó.
- Người ngông cuồng như thế ắt phải chết, ta có thể lập tức hạ lệnh xử tử toàn gia người.

Sở Tiêu Phong chấn động tâm thần, lập tức cúi xuống. Vân Phong cười gằn:

- Đừng nghe lời hấn. Gia quyến Sở công tử đã được mang đi hết rồi.

Sở Tiêu Phong giật mình:

- Có chuyện ấy sao?

Vân Phong đáp:

- Đúng, chính do ta sai người đi.

Đột nhiên như cảm thấy lỗi lời, nàng lập tức giải thích:

- Sở công tử, xin hãy lượng thứ, ta vì tuân lệnh phải làm đó thôi.

Sở Tiêu Phong gật đầu:

- Tại hạ hiểu, không oán trách cô nương đâu, nhưng gia quyến tại hạ hiện giờ ra sao?

- Không biết nữa, khi người của ta sai đến, cả nhà không còn ai ở đó nữa.

Sở Tiêu Phong trầm nghĩ:

- Đây nhất định là sự sắp xếp của Cái Bang và Bài Giáo.

Như trút được gánh nặng, chàng hưng phấn:

- Đại tiên sinh, ta nghĩ rằng hiện nay người không còn gì để uy hiếp ta nữa.

Đại tiên sinh gằn giọng:

- Còn đấy! Ta vẫn có thể lấy tính mạng người.

Sở Tiêu Phong bình thản:

- Ta đã tự nguyện trượng kiếm giữ chính nghĩa có gì mà sợ, ta mong muốn đấu một trận sinh tử với người.

Vân Phong can thiệp:

- Sở công tử, chớ nên liều lĩnh, một mình công tử không phải đối thủ của hắc đầu.

Sở Tiêu Phong mỉm cười:

- Thế hai chúng ta liên thủ thì sao?

Nụ cười chàng rất khả ái chân thật, khiến Vân Phong như bị mê hoặc, nàng đáp:

- Chúng ta liên thủ tất có khả năng không bại.

Sở Tiêu Phong cười lớn:

- Vân Phong cô nương, nếu như chúng ta có khả năng không bại, tất cũng có hy vọng thắng được hắc đầu.

Vân Phong nói:

- Thắng hắc đầu ư?

- Đúng! Vân Phong cô nương, nếu như tại hạ đánh cùng hắc đầu tới chỗ cả hai cùng chết. Cô nương sẽ có cơ hội giết chết hắc đầu.

———— o0o ————

HỒI 27

Phản Bội Hay Quy Thuận

V

ân Phong hốt hoảng:

- Không nên mạo hiểm. Sở công tử, bản thân hần có võ công hơn người và đối với các thuộc hạ thống trị rất nghiêm mật, nhưng hai trợ thủ cao cường nhất của hần đều không có ở đây. Vả chăng đã mấy năm nay mọi chuyện đều do ta ứng phó an bài, vì vậy ta hiểu rõ tình hình hơn hần rất nhiều.

Đại tiên sinh buông ra chuỗi cười âm hiểm:

- Vân Phong, sao ngươi dẫn ta đến chân tường mãi thế?

Vân Phong đáp:

- Chúng ta cộng sự mấy năm nay, nhưng ta chỉ nhìn thấy bộ mặt già đeo mặt nạ da người, chứ chưa hề biết ngươi là ai?

Đại tiên sinh nhún vai:

- Ta là ai chẳng có gì quan trọng, điều quan trọng là ta đã cho cô nương quyền thế uy vọng không ai bằng. Như vậy chưa đủ hay sao?

- Ngươi là kẻ thâm trầm hư ngụy, khiến chẳng ai rõ ngươi là loại gì, chúng ta hoàn toàn chẳng hiểu gì về ngươi. Không biết ngươi là ai và chẳng biết bộ mặt thật ngươi ra sao...

Đại tiên sinh giận dữ:

- Ta cũng có máu có xương, chẳng lẽ không là người ư?

- Ngươi chỉ là một u hồn, một u hồn vĩnh viễn đe dọa mọi người.

Đại tiên sinh hừ một tiếng:

- Có lẽ chính vì vậy mà ngươi mới phản bội ta?

- Đại tiên sinh, ta có thể nói cho ngươi biết, ngươi có sức thống trị rất lớn, nhưng chẳng có một người thực sự tâm phục ngươi đâu. Mọi người mà ngươi gọi là thuộc hạ đều có hai thái độ.

- Nói xem sao, thái độ ra sao?

- Một thái độ là sợ người, một thái độ là oán hận người.

Đại tiên sinh cười gằn:

- Chính vì chúng sợ ta nên không dám chống lại lệnh ta, vì ta thần bí nên chúng coi ta như một vị thần.

Vân Phong cười nhạt:

- Lúc thoát đầu có lẽ là thế thật, nhưng hiện tại thì khác rồi. Ta biết trong bảy người gọi là tiên sinh, ít nhất là có ba người oán hận người.

- Nhưng vẫn còn bốn người thăm phục ta.

- Bốn người ấy theo ta biết là họ hận người hơn là quý người.

Thình lình Đại tiên sinh thở dài:

- Ta không ngờ thuật thống trị của ta lại thất bại đến thế.

- Chứ người tưởng là người thành công lắm ư?

- Ít ra ta không ngờ tất cả đều phản bội ta.

- Sự thực người chẳng có ai gọi là thân tín cả đâu, người hoài nghi mọi người tất nhiên mọi người cũng hoài nghi người.

Đại tiên sinh trầm ngâm:

- Ta đối xử với ai khác ra sao chưa cần biết, nhưng ta đối xử với cô nương xưa nay chưa hề có gì xấu.

- Đó là cảm giác của người đó thôi. Ba năm trước ta còn sùng bái người chút ít, nhưng sau đó ta hiểu ta đã lầm.

- Vân Phong, cô nên rõ nếu ta thực muốn đoạt thân cô đâu phải là khó...

Vân Phong “hừ” lạnh một tiếng:

- Nhắc lại chuyện ấy ta càng oán hận người, người căn bản đâu coi ta là con người, người chỉ muốn chiếm đoạt thân thể ta thôi.

- Nếu ta thay đổi thái độ có chiếm được cô không?

- Ba năm trước cũng có thể được, nhưng hiện nay người có chết trước mặt ta, ta cũng không cảm động mảy may.

Đại tiên sinh gật đầu:

- Vân Phong, giữa cô và ta đã tuyệt dứt tình nghĩa...

Vân Phong cướp lời:

- Giữa công tử không có gì gọi là tình, cũng chẳng có gì gọi là nghĩa.
- Hay đấy, nói đã cạn lời. Chúng ta có thể tự do đấu một trận.

Vân Phong cười nhạt:

- Đại tiên sinh, người cứ tự nhiên xuất thủ. Ta tin rằng có thêm Sở Tiêu Phong, công tử có thể ác đấu. Cùng lắm là cùng chết. Đối với ta, là trả hết hận oán.

Đột nhiên Đại tiên sinh động thân, nhưng hắn không tấn công Sở Tiêu Phong hoặc Vân Phong, mà lại xoay thân định đi vào cánh cửa bí ẩn kia. Sở Tiêu Phong quát lớn:

- Dừng lại!

Đại tiên sinh dừng chân, Sở Tiêu Phong nghiêm giọng:

- Sự thực người là ai?

Thân hình Đại tiên sinh không xoay lại, hắn bình tĩnh đáp:

- Sở Tiêu Phong, người không đủ năng lực lấy mặt nạ ta xuống. Ta là ai? Mặc các người cứ suy đoán.

- Có phải là người ta quen biết?

- Sở Tiêu Phong, chớ đoán mò. Chúng ta chưa hề quen biết.

Sở Tiêu Phong lạnh lùng:

- Ta tuy là hậu sinh văn bối, nhưng ta tự tin ở sở kiến. Chỉ cần người chỉ bỏ mặt nạ ta sẽ biết người là ai.

Đại tiên sinh quét mắt quan sát tình thế. Nếu như Sở Tiêu Phong và Vân Phong liên thủ, quả nhiên cơ hội thắng của hắn cũng chẳng lớn gì. Sở Tiêu Phong nhìn qua Vân Phong:

- Cô nương.

Nàng cắt lời liền:

- Không cần nói, ta cũng mong muốn được nhìn bộ mặt thật của hắn. Sở công tử có biện pháp gì xin cứ tự do.

Sở Tiêu Phong nói:

- Đại tiên sinh nghe rõ rồi chứ?

Đại tiên sinh cất tiếng cười lớn:

- Các người tưởng ta đã đến bước đường cùng rồi ư?

Sở Tiêu Phong lắc đầu:

- Không hẳn như thế. Nhưng ta tin nếu người động thủ, chúng ta hai người có thắng được người hay không chưa biết. Nhưng ta cho rằng đã đến lúc người nên minh bạch thân phận.

- Sở Tiêu Phong, người thông minh lanh lợi lắm. Đáng lẽ ta nên giết người sớm hơn.

- Ta cũng lấy làm kỳ quái. Tại sao người lại quá tốt với ta? Tại sao không giết ta ngay từ sớm?

- Kỳ thật, đến bây giờ ta mới hối hận. Đáng lẽ không nên để người sống đến bây giờ.

Đột nhiên Đại tiên sinh nói lớn:

- Vân Phong, trong mười hai giờ nữa, chúng ta tất phải có kết quả cuối cùng. Các người chỉ còn một cách duy nhất khả dĩ tránh khỏi cái chết là ngay lập tức rời bỏ khỏi nơi đây.

Hắn cất tiếng cười cực lớn, trong tiếng cười còn chưa dứt ấy, màn cửa bỗng vệt ra, có hai người từ từ bước vào. Đó là một người già một người trẻ. Người già râu tóc đều bạc như tuyết, người trẻ xem ra chỉ mới mười sáu, mười bảy tuổi. Sở Tiêu Phong không biết họ là ai, nên không chú ý, chỉ biết hai người già trẻ ấy về tuổi tác như một ông một cháu. Nhưng Vân Phong đã biến sắc mặt:

- Các người cũng đã đến đây sao?

Sở Tiêu Phong nhận ra thần sắc kinh hoảng của Vân Phong, tất hai người ấy không phải tầm thường. Chỉ nghe tiếng của lão già cười nhạt:

- Bất cứ Đại tiên sinh đến nơi nào, chúng ta đều phải...

Ngữ âm lão sững lại rồi tiếp:

- Nhị tiên sinh có phải đã phản bội Đại tiên sinh?

Vân Phong đáp:

- Nếu các người đã đến từ lâu tất đã nghe rõ hết rồi.

Lão nhân gật đầu:

- Đúng vậy, chúng ta đến đã lâu lắm.

- Thế thì nhị vị cần gì phải hỏi nữa?

Lão nhân trừng mắt:

- Nhị tiên sinh có biết giữa chúng ta có quy định gì không?
- Quy định gì?

Bấy giờ Thành Phương cũng đã vào đứng sánh vai với Vương Bình, cả hai ở tư thế chuẩn bị sẵn sàng. Lão nhân râu bạc nghiêm giọng:

- Nếu như nhị tiên sinh không chịu động thủ tự tận, chúng ta đành phải thất lễ.

Vân Phong cũng bình tĩnh không kém:

- Chỉ cần các người có đủ năng lực, xin mời động thủ.

Lão nhân cười gằn:

- Ý nhị tiên sinh là đã sẵn sàng chống đối?
- Đến Đại tiên sinh mà ta còn coi không ra gì, huống hồ hai người.

Lão nhân xoay đầu lại nhìn thiếu niên:

- Tiểu tử này, người lên trước hay ta lên trước?

Thiếu niên nọ đáp:

- Nhị tiên sinh là người bản lãnh, theo ta, chúng ta cùng tiến lên.

Sở Tiêu Phong buột miệng hỏi:

- Vân Phong cô nương, hai vị này là...

Vân Phong đáp ngay:

- Lão Thiếu song ma, các hạ có nghe bao giờ chưa?

Chàng đáp:

- Tại hạ là người thô lậu, chưa nghe qua danh hiệu ấy bao giờ.

Lão nhân mỉm cười:

- Tiểu tử người mới tí tuổi đầu, đương nhiên không nghe danh hiệu của lão tử ta.

Chàng châm biếm:

- Cả hai người đều bị gọi là ma, đương nhiên cũng chẳng phải là cái gì hay hơn cả!

Vân Phong vội cảnh giác:

- Sở công tử, đừng coi thường tên thiếu niên trẻ tuổi kia. Y không phải hài đồng đâu, tuổi y chưa chắc nhỏ hơn ta đâu đấy.

Lão nhân xoay qua thiếu niên:

- Tiểu tử, nghe đấy chứ? Có người khen ngươi đấy.

Thiếu niên nhún vai:

- Khen ta ấy ư?

Lão nhân quái dị:

- Chính vậy, chính là khen ngươi!

Tên thiếu niên cười nói:

- Lão tiểu tử, ta thấy ngươi tuổi cao đức trọng, ngươi hãy tiến lên trước đi!

Sở Tiêu Phong thầm lấy làm lạ:

- Vừa rồi hai tên còn tranh nhau tiến lên, sao tự nhiên lại thay đổi tâm ý cứ đẩy đưa cho nhau?

Vân Phong lúc ấy hạ giọng:

- Sở công tử, hãy ra lệnh cho hai thuộc hạ ra ngoài.

- Để làm gì?

- Bảo họ đi báo cho các bằng hữu của công tử.

- Được! Vương Bình, Thành Phương, các vị hãy báo cho Giang đại hiệp một tiếng.

Wương Bình hỏi:

- Báo ra sao?

Sở Tiêu Phong đáp:

- Tình hình nơi đây đã thay đổi.

Wương Bình, Thành Phương cùng nói:

- Xin công tử bảo trọng.

Rồi cả hai cùng chuyển thân đi. Sở Tiêu Phong xoay lại chấn rung trường kiếm trong tay:

- Vân Phong cô nương. Hôm nay khó tránh được cuộc chiến, ngại gì không động thủ?

Vân Phong vẫn đứng yên bất động. Thiếu niên trẻ tuổi cười khinh mạn:

- Lão tiểu tử, nữ nhân này không biết trời cao đất dày, ngươi hãy tiến lên dạy nó bài học!

Chỉ nghe lão nhân râu trắng đáp:

- Tiểu tử, ngươi nói không sai. Chúng ta phải cho chúng bài học xem thử!

Tiếng nói vừa dứt, hai người đồng thời tung thân lên.

Sở Tiêu Phong cấp tốc rút kiếm đâm tới. Chỉ nghe một tiếng “Choang” ngân vang, thiếu niên xông tới Sở Tiêu Phong đã bị kiếm chàng đẩy lui bốn bước. Đồng thời lão nhân xông tới phía Vân Phong cũng bị chưởng lực nàng đẩy tung bật lên, còn nàng phải lùi một bước. Lão nhân ở trên không lật thân rơi xuống chỗ cũ, thiếu niên đồng tử cũng đồng thời lui về nguyên vị. Sở Tiêu Phong cũng lui một bước. Vân Phong hít một hơi chân khí:

- Bọn chúng luyện tập bản lãnh bản thân tấn công thế mau như điện, và mỗi lần tấn công lại tăng thêm lợi hại. Sở công tử cẩn thận, đừng bị lay động bởi những câu nói nhảm nhí của chúng.

Sở Tiêu Phong trầm nghĩ:

- Lần tấn công đầu tiên đã lợi hại như thế, nếu như càng tấn công càng lợi hại. Thật không dễ chống đỡ!

Chợt nghe lão nhân nói:

- Tiểu tử này, đòn tấn công vừa rồi thế nào?

Thiếu niên đồng tử đáp:

- Tên tiểu tử kia kiếm thế rất mạnh. Theo ta, y không dễ đối phó đâu.

Lão nhân đáp:

- Chưởng thế của nhị tiên sinh cũng rất mạnh.

- Chúng ta thử thay đổi tấn công xem sao?

Lão nhân gật đầu:

- Hay lắm!

Dư âm chưa dứt, cả hai phi thân vọt lên, hai bóng nhân ảnh như hai mũi tên rời cung bắn đến. Lần này hai người quả nhiên thay đổi đối phương, thiếu niên đồng tử tấn công Vân Phong, còn lão nhân tấn công Sở Tiêu Phong.

Chỉ nghe “bùng” một tiếng, bốn người lại giao chiêu. Lão Thiếu song ma lại

lui về nguyên vị, nhưng chúng lập tức bắn thân lên tấn công tới. Hai tên ấy tấn công liên tiếp bốn lần, mỗi lần hai bên lại thay đổi đối thủ, nhưng mỗi lần lại càng lui về xa hơn.

Đến lần tấn công thứ năm, Song ma đã lui ra xa đến tận cùng gian đại sảnh. Hai bóng người lại bật thân lên, nhưng không phải tấn công Vân Phong và Sở Tiêu Phong nữa, mà lại tung cửa sổ đi mất. Vân Phong và Sở Tiêu Phong cũng đã kiệt lực chống đỡ, nên mặc cho chúng bỏ đi. Sau khi Song ma bỏ đi, Sở Tiêu Phong mới phát giác trong đại sảnh không còn ai khác, tên Đại tiên sinh họ không biết biến mất từ bao giờ.

Sở Tiêu Phong chau mày:

- Kỳ quái, thật là kỳ quái!

Vân Phong buột miệng:

- Sở công tử kỳ quái vì tại sao Đại tiên sinh không nhân cơ hội giết chúng ta phải không?

- Chúng ta vừa mới phải đối phó với hai ma đầu, dĩ nhiên phải ngưng tụ toàn lực. Nếu như hắn xuất thủ giết chúng ta có phải dễ dàng lắm không?

Vân Phong lắc đầu:

- Trừ phi hắn buộc Song ma dừng tay. Nếu không, khi hắn xuất thủ hắn sẽ bị đẩy vào thế trước sau đều thụ địch.

- Sao? Chẳng lẽ hắn cũng không tin thuộc hạ của hắn ư?

- Xưa nay hắn không tin một ai. Hiện nay hắn lại cũng không dám tin ai nữa cả!

- Đúng. Nếu như lúc Đại tiên sinh động thủ với chúng ta, lỡ một lão một thiếu song ma ấy tấn công sau lưng hắn, chắc Đại tiên sinh nguy mất.

Sở Tiêu Phong mỉm cười:

- Vân Phong cô nương, theo cô nương hiện tại chúng ta nên làm gì?

Vân Phong thở dài:

- Ta không thể nào quay về nhà được, trừ đi theo công tử, ta không còn cách nào khác.

- Chúng ta rất cần người như cô nương, ở nơi đây cô nương là nhị tiên sinh, nhưng ở chỗ quần hùng cô nương có thể là Đại tiên sinh.

- Ta vốn chẳng phải là “tiên sinh” gì cả, ta chỉ là một nữ nhân nhiều tham vọng, nhưng từ bây giờ ta sẽ bỏ hết những tham vọng cũ. Bây giờ ta chỉ muốn làm một nữ nhân mà thôi.

- Nhưng bây giờ còn chưa thể.

- Vâng, ta biết, Đại tiên sinh còn sống thì sự biến động trong giang hồ chưa chấm dứt.

- Vân Phong cô nương, tại hạ có điểm chưa thông.

- Điểm nào?

- Các vị sự thực có liên quan gì với Xuân Thu Bút?

Vân Phong trầm ngâm một lúc:

- Sở công tử, nói ra cũng thật là kỳ quái, xưa kia bất cứ hành vi nào của chúng ta đều phải làm trong bí mật, mục đích chính là trốn tránh tai mắt của Xuân Thu Bút, nhưng hiện nay hình như lại có quan hệ với Xuân Thu Bút.

- Các vị đã tham dự vào đại hội Xuân Thu Bút xuất hiện mấy lần rồi?

- Đây là lần đầu tiên.

- Vị Đại tiên sinh thân phận và tài năng bản lãnh đến đâu, chẳng lẽ không ai biết rõ sao?

Vân Phong lại trầm ngâm một lúc mới đáp:

- Sở công tử, xưa nay ta chưa bao giờ có ý muốn tìm hiểu thân phận Đại tiên sinh, nếu sớm có ý ấy, có lẽ ta cũng có một vài cơ hội rồi.

- Nói vậy chúng ta vẫn biết rất ít về vị Đại tiên sinh ấy?

- Rất tiếc, Sở công tử, những điều ta biết về hắn chẳng nhiều hơn công tử chút nào.

- Vân cô nương, hiện tại công tử nên ra sao?

- Đại tiên sinh cố tình bảo vệ sự thần bí, chưa hề dám lộ mặt thật với công tử, nếu một mai có bỏ mặt nạ ra cũng chẳng ai nhận biết, vì vậy từ nay chúng ta cần nên lưu tâm đến những người lạ mặt.

Sở Tiêu Phong hỏi:

- Cô nương, trong quý bang hội ở nơi này có nhiều thuộc hạ lắm không?

- Nhiều.

- Vân cô nương, thế cô nương sẽ chuẩn bị đối phó với chúng ra sao?

- Sở công tử, chúng ta có bảy vị chức vụ “tiên sinh”.

- Phải chăng là do căn cứ vào võ công?

- Không, theo ta biết, trong những vị được gọi là “tiên sinh”, trừ Đại tiên sinh võ công khó lường ra, võ công cao nhất là hai vị Tam tiên sinh và Thất tiên sinh.

- So với tại hạ, cô nương ra sao?

- Chúng ta chưa hề tỉ thí với nhau, nhưng theo ta quan sát, võ công của họ tựa hồ không kém gì ta.

Sở Tiêu Phong gật gật đầu. Sau một thoáng nữa, Thành Phương đã dẫn Giang Phi Tinh và năm anh hùng nữa đến. Giang Phi Tinh nhìn Vân Phong với con mắt thăm dò rồi nói với chàng:

- Sở đệ, nơi này chung quanh có nhiều mai phục, may mà có Thành huynh đệ đây dẫn đường không thì lão phu không thể nào tới đây được.

Sở Tiêu Phong gật đầu:

- Đại ca, ấy là mai phục chưa được lệnh phát động đấy...

Giang Phi Tinh nói:

- A! Vị cô nương đây là...

- Người ngồi dưới tán dù vàng, Vân Phong cô nương, nhị tiên sinh trong bang hội bí mật.

Vân Phong dường như đã sắp đặt sẵn, nàng đóng cửa gian đại sảnh lại rồi dẫn tất cả chui xuống một con đường địa đạo dẫn thẳng lên núi đá cao nằm sau gian nhà. Đó là một sơn động thiên nhiên cao hơn mười trượng. Từ trên cao nhìn xuống có thể quan sát rõ cảnh vật xung quanh. Sở Tiêu Phong khen:

- Nơi ở này của các vị chắc cũng tốn khá nhiều tâm sức?

Vân Phong gật đầu:

- Công trình này không lớn lắm, tất cả đều dựa vào hình thế thiên nhiên, chỉ thêm chút nhân công sửa đổi.

- Chỉ vì Xuân Thu Bút sắp xuất hiện ở gần đây mà hao tổn công sức thế ư?

- Vâng.

- Đại tiên sinh quả là thần thông làm sao hẳn biết Xuân Thu Bút sẽ xuất hiện ở nơi đây?

Vân Phong mỉm cười:

- Hắn là người biết rõ những sự vùng nội bộ giang hồ rất kỹ.

Đột nhiên nàng rút trong áo ra một ống sáo trúc nhỏ, kê vào môi thổi lên hồi nhạc lạnh sắc. Tiếng sáo truyền xa không lâu lập tức đã có phản ứng. Rất nhiều nơi bỗng có khí bốc cao lên. Sở Tiêu Phong hỏi:

- Những cụm khói ấy có lẽ đều là ở những nơi có mai phục?

Vân Phong đáp:

- Đúng vậy, những trạm mai phục đốt lửa báo hiệu là chúng đã nhận được mệnh lệnh do ta vừa truyền.

- Mệnh lệnh gì vậy?

- Bắt đầu từ bây giờ, bất cứ người nào muốn tiến vào gian nhà tranh kia đều bị tấn công.

- Nếu như người tiến vào là Đại tiên sinh thì sao?

- Trừ khi hắn chứng minh được thân phận và các trạm mai phục tin là hắn thì hắn mới vào được, chẳng qua, cơ hội ấy không lớn.

- Tại sao vậy?

- Vì hắn quá thần bí, nên căn bản chẳng mấy ai nhận ra hắn.

Vân Phong tiếp lời:

- Ngay đến cả ta là nhị tiên sinh mà cũng chưa hề nhìn thấy chân diện mục tên Đại tiên sinh ấy, huống gì người khác.

Giang Phi Tinh cười nắc nẻ:

- Đúng là gậy ông đập lưng ông.

Đột nhiên Sở Tiêu Phong kêu lớn:

- Có người đến kìa!

Vân Phong, Giang Phi Tinh cùng cúi đầu xuống nhìn. Chỉ thấy dưới sơn đạo xuất hiện hai bóng nhân ảnh phi hành như bay về phía gian nhà tranh. Khi còn cách gian nhà ước độ hai mươi trượng thành linh cả hai như sụp xuống rồi tung lên ngã xuống đất. Sở Tiêu Phong thấy hai bóng đen ấy ngã xuống rồi bất động, lấy làm kỳ lạ hỏi:

- Sao chúng lại không đi tiếp nữa?

Vân Phong đáp gọn lẹ như đao:

- Vì chúng chết rồi!

- Chết ư? Sao lại chết?

Vân Phong lạnh lẽo giải thích:

- Nhất định chúng đã chết vì Hàm Sa Xạ Ảnh.

Giang Phi Tinh biến sắc mặt. Sở Tiêu Phong hỏi:

- Hàm Sa Xạ Ảnh, đó là tên người hay tên ám khí?

Vân Phong đáp:

- Là tên hiệu người, mà cũng là tên ám khí.

Giang Phi Tinh sắc mặt thất thần:

- Ủa! Hai lão quái vật ấy vẫn còn sống ở trên đời nữa sao?

Vân Phong gật đầu:

- Còn, hai lão ấy vẫn còn sống.

Giang Phi Tinh tiếp lời:

- Bất luận bang hội các vị làm gì nhưng lão phu phải công nhận các vị quả là thần thông quảng đại mới thu nạp được nhiều nhân vật quái dị ma đầu như thế.

Vân Phong gật đầu:

- Quả là có thể, trong bang hội bí mật của Đại tiên sinh hần thu nạp được rất nhiều quái nhân, ấy là chư vị chưa biết nhiều đấy, từ từ rồi chư vị sẽ còn gặp nhiều đại ma đầu kinh dị hơn nhiều.

- Cô nương, hai người vừa chết kia là những ai?

- Chính là hai thuộc hạ của ta.

Sở Tiêu Phong ngạc nhiên:

- Đã là thuộc hạ của cô nương, sao chúng vẫn bị hạ thủ?

- Vì ta đã truyền mệnh lệnh ngăn cản bất cứ ai tiến vào gian nhà tranh, những trạm mai phục chung quanh buộc phải chấp hành mệnh lệnh.

- Thế chính bản thân cô nương có vào được không?

- Nếu vào từ phương hướng khác vẫn có thể được, còn vượt qua trạm Hàm Sa Xạ Ảnh, trừ phi ta phải truyền lệnh giải trừ lệnh cũ.

- Chúng không nhận ra cô nương sao?

- Có lẽ có thể nhận ra nhưng dù nhận ra chúng vẫn không cho ta vượt qua. Hai tên Hàm Sa Xạ Ảnh ấy đều mù cả hai mắt, nhưng thính giác chúng tuyệt linh

mẫn, chúng đã nghe qua âm thanh ta, nhưng có nhớ hay không ta không dám chắc.

Đột nhiên có tiếng cánh chim đập ào ạt, ba con chim bồ câu bay vọt qua đầu họ lượn quanh gian nhà rồi thu cánh lao xuống nhà. Sở Tiêu Phong giật mình:

- Cô nương, trong nhà nếu không có ai sao lại có chim bồ câu đem tin...

Vân Phong cũng kinh ngạc không kém:

- Ta phải xuống xem sao...

Sở Tiêu Phong chặn lời:

- Hãy đợi một lát đã.

- Vì sao vậy?

- Đợi một lát xem sao, tại hạ lấy làm lạ, nếu như trong nhà không có ai sao chim bồ câu lại bay vào?

Vân Phong ngẩn người suy nghĩ. Sở Tiêu Phong thở dài:

- Vân Phong cô nương, hãy nhớ lại xem, trong nhà không có gian phòng bí mật nào chứ?

- Không có.

- Dưới địa đạo cũng không có mật thất?

- Cái ấy ta cũng chưa rõ.

- Cô nương, không nên xem thường Đại tiên sinh.

- Điều ấy Sở công tử nói phải, chúng ta không nên quá xem thường hắn, và cũng không nên quá nóng vội.

Bên tai họ lại có tiếng cánh chim đập xé không gian, bốn con chim bồ câu nữa phi bay vọt lên xuyên qua cửa sổ gian nhà. Vân Phong ngây mặt:

- Có người.

Sở Tiêu Phong vội hỏi:

- Cô nương phát hiện điều gì?

- Trong nhà có người, vì vậy mới có chim bay ra.

- Cô nương có biết là ai?

- Có lẽ, Sở công tử đoán không sai, trong ấy là Đại tiên sinh.

- Vân cô nương, nếu hắn vẫn còn ở trong nhà phải chăng là hắn vẫn có thể

khống chế toàn cục diện?

- Có lẽ... có lẽ hẳn dùng bồ câu truyền tin chỉ huy các thuộc hạ bên ngoài.

Chàng vội giục:

- Cô nương, chúng ta hãy xuống gặp hẳn.

Vân Phong đáp:

- Được! Nếu như chúng ta liều mạng được với Đại tiên sinh thì những thuộc hạ khác của hắn sẽ dễ đối phó hơn.

Nàng động thân xuống núi trước. Sở Tiêu Phong bám sát theo nàng. Giang Phi Tinh đi theo sau chàng. Vào tới gian nhà tranh đã thấy Đại tiên sinh ngồi chễm chệ trên ghế bành từ bao giờ, hai bên hắn là Lão Thiếu song ma.

Giang Phi Tinh lạnh lùng hỏi:

- Cô nương, người đeo cái mặt nạ kia là Đại tiên sinh đấy ư?

Đại tiên sinh kịp thời đáp lớn tự nhận:

- Đúng vậy, chính là ta đây!

Giang Phi Tinh mỉa mai liến:

- Phải che đây dấu điểm mặt mũi đâu xứng đáng là đại nhân vật?

Đại tiên sinh mỉm cười:

- Chí lớn tại hạ vượt ngoài bốn biển chứ đâu coi các người ra quái gì, ta cũng chẳng thèm cho các người thấy mặt làm chi cho uổng.

Sở Tiêu Phong nghiêm giọng:

- Chung quanh đã bị Vân cô nương hạ lệnh phong tỏa, dù thuộc hạ của Đại tiên sinh có đến cũng không thể vượt qua trạm gác của Hàm Sa Xạ Ảnh, huống gì người cho chim đi gọi trợ thủ chưa chắc đã chiêu tập được ai.

Đại tiên sinh cười gằn:

- Nếu như ta không nắm chắc thắng lợi đời nào ta lại hiện thân ở đây?

Vân Phong nghiêng rằng:

- Người giỏi hoạt lắm!

Đại tiên sinh vẫn cười lạnh:

- Vân Phong, ta còn chưa trị tội phản nghịch của ngươi, ngươi lại còn dám vô lễ với ta.

Vân Phong nhún vai:

- Đâu chỉ một mình ta phản nghịch ta, còn nhiều người khác nữa đấy.

Đại tiên sinh dường như có hơi chấn động:

- Người nói thử xem còn ai nữa?

- Dù ta biết ta cũng không nói.

Đại tiên sinh cất tiếng cả cười:

- Vân Phong, dù có nhiều người phản bội ta, cũng chẳng ảnh hưởng gì lớn đối với đại cục, chỉ tiếc rằng người chính là kẻ phạm tội đầu tiên.

Vân Phong cười đáp:

- Đại tiên sinh, việc sống chết ta đã sớm không quan tâm tới nữa.

Sở Tiêu Phong gằn giọng:

- Đại tiên sinh, người nghe đây, chúng ta hiện nay đã ở thế quyết một sống một chết, người hãy hiện nguyên hình.

Đại tiên sinh nói:

- Tiểu tử quả thông minh, ta không tha cho người được cũng thật đáng tiếc.

Giang Phi Tinh đỏ mắt gầm lớn:

- Tháo mặt nạ người xuống, Giang mỗ sẽ đấu với người một trận sinh tử!

Đại tiên sinh lạnh lẽo trả lời:

- Người thì chưa xứng đáng.

Giang Phi Tinh tuốt đao bước lên một bước lạnh lùng quát:

- Rút vũ khí ra!

Không đợi lệnh của Đại tiên sinh, Lão Thiếu song ma đã kịp thời xuất thủ, hai ánh đao đồng thời tuốt ra khỏi vỏ chặn đường tiến của Giang Phi Tinh lại. Trường đao Giang Phi Tinh quét lên chém tới. Lão có biệt hiệu là Đao Quá Vô Thanh (Đao chém không một tiếng gió) nên đao pháp cực kỳ dị. Lão Thiếu song ma múa đao nghênh tiếp, ba người tức thì triển khai trận ác đấu dữ dội.

Vừa vào trận, Giang Phi Tinh đã dốc hết toàn lực, đao quang sấm sét bức bách đối phương. Lão Thiếu song ma lần này không kịp thi triển sở trường tập kích nên hoàn toàn phải vận dụng đao pháp chính tông, ba người ác đấu vô cùng dữ dội.

Ánh mắt Sở Tiêu Phong chuyển đến Đại tiên sinh, chậm rãi nói:

- Các hạ, hãy tháo bỏ mặt nạ xuống đi thôi.

Đại tiên sinh đáp:

- Sở Tiêu Phong, người nghe đây, tất sẽ có một ngày ta tháo bỏ cái mặt nạ này nhưng không phải là hôm nay.

- Thế thì ngày nào các hạ mới chịu tháo bỏ nó?

- Khi nào đến lúc cần ta sẽ tự tháo bỏ.

Sở Tiêu Phong chậm rãi rút trường kiếm:

- Rất tiếc là chỉ có Lão Thiếu song ma tuân lệnh người.

- Người muốn gì?

- Ta buộc phải xuất thủ ngay bây giờ đây.

Đại tiên sinh gật gật đầu:

- Sở Tiêu Phong, một mình người chỉ e không đối địch lại ta, người hãy liên thủ với Vân Phong mới có hy vọng.

Sở Tiêu Phong cười nhạt:

- Theo ta điều ấy chưa cần, khi nào ta bại, Vân Phong cô nương sẽ ra tay chưa muộn.

Đại tiên sinh cười ha hả:

- Hay lắm! Sở Tiêu Phong, hôm nay ta sẽ cho người đại khai nhãn giới, xuất thủ đi!

Sở Tiêu Phong nói:

- Đại tiên sinh, chẳng lẽ đối phó với Sở mỗ mà người không thêm đứng dậy nữa hay sao?

- Sở Tiêu Phong, có bao giờ người gặp bậc cao thủ chân chính chưa?

- Chắc Đại tiên sinh là bậc cao thủ chân chính?

- Sở Tiêu Phong, người cứ tiếp chiêu rồi sẽ biết!

- Tại hạ đang muốn lãnh giáo.

Kiếm chàng từ từ đâm tới, Đại tiên sinh vẫn bình tĩnh ngồi bất động, kiếm chiêu Sở Tiêu Phong chỉ còn cách ngực hắn nửa thước Đại tiên sinh mới từ từ đứng dậy, kiếm thế chàng tăng tốc độ, chớp nhoáng đã đến gần sát ngực hắn.

Đại tiên sinh đột nhiên chấp hai tay lại kẹp lấy mũi kiếm chàng chặn lại, hành động hấn ra ngoài dự liệu của Sở Tiêu Phong, chàng bất giác ngẩn người.

Hữu thủ Đại tiên sinh khẽ búng nhẹ, trường kiếm trong tay Sở Tiêu Phong thành linh gãy làm hai đoạn, trong tay chàng chỉ còn dư lại nửa thanh kiếm gãy, chàng vội bước lui lại hai bước. Đại tiên sinh cả cười:

- Sở Tiêu Phong, thấy sao nào?

Chàng lạnh lẽo đáp:

- Rất đáng sợ!

Đại tiên sinh cười nhạt:

- Chỉ đáng sợ thôi sao? Người có dám ngồi yên cho ta đâm một kiếm không?

- Bất tất, ta không là người, Đại tiên sinh, ta không cần làm theo sự quái dị của người.

- Vậy thì hay lắm, lão phu sẽ giết ngươi đây, cẩn thận!

- Xin mời động thủ!

Đột nhiên Vân Phong bước lên đứng sát bên cạnh Sở Tiêu Phong, thần sắc chàng hết sức bình tĩnh cười nói:

- Đại tiên sinh luyện được “Đàn chỉ thần công”, một búng chặt gãy kiếm đủ biết cao minh, không biết sao không nhân cơ hội ấy xuất thủ tiếp?

Bấy giờ Vương Bình cũng đã động thủ vây đánh tên thiếu niên biệt hiệu Thiếu Quái để cho Giang Phi Tinh chỉ đấu với một mình lão nhân Lão ma. Giang Phi Tinh vốn không cần ai tương trợ nhưng chỉ đánh với Lão Thiếu song ma một khắc mới biết áp lực đối phương càng lúc càng lớn. Vì vậy khi Vương Bình xuất thủ tương trợ Giang Phi Tinh không hề ngăn cản. Giang Phi Tinh trải qua hàng trăm trận đấu, nhưng hôm nay lão mới có cảm giác gặp địch thủ chân chính, áp lực của Lão Thiếu song ma hùng hậu vô luân. Giang Phi Tinh tận xuất toàn lực chống đỡ được vài chục chiêu mới nhận ra mình đang bị đẩy dần vào thế hạ phong.

Nhờ có sự hợp lực của Vương Bình, cục diện trận đấu mới miễn cưỡng cầm cự được ngang bằng.

———— o0o ————

HỒI 28

Hung Thủ Lộ Chân Tướng

T

hế mà Vân Phong lấy làm thỏa mãn tự nghĩ:

- “Thuộc hạ của Sở Tiêu Phong quả là không kém.”

Bấy giờ đại tiên sinh vẫn an nhiên ngồi trên ghế nhìn tình hình ác đấu của Lão Thiếu song ma, mục quang hấn thoáng nét kinh dị. Sở Tiêu Phong cười nói:

- Đại tiên sinh, nếu chỉ nhìn bề ngoài, chiêu thế người vừa thi triển cũng có chút ít kinh thế hải tục đấy, nhưng cũng biết, có thể ta không tinh luyện bằng người thôi.

Đại tiên sinh gật đầu:

- Hay lắm, nếu thực như thế, ta cũng không thể để cho người sống.

- Ngày mai là ngày Xuân Thu Bút xuất hiện, tuy ta chưa hiểu rõ người quan hệ thế nào với Xuân Thu Bút nhưng theo ta nhất định người phải có liên quan.

- Sở Tiêu Phong, người thực quá thông minh, chẳng qua theo ta biết người quá thông minh xưa nay khó sống lâu được.

- Không phải ta thông minh đâu, mà vì người coi mọi kẻ đều ngu ngốc, thí dụ người dong cờ dong trống định đoạt bá chủ giang hồ mà cứ tưởng che dấu được tai mắt thiên hạ ư? Hay là giống như người đeo cái mặt nạ lên đầu rồi cứ cho rằng mình che dấu được thân phận, không ai nhận ra người nữa ư?

- Ít ra là đến bây giờ chưa ai nhận ra ta là ai?

Sở Tiêu Phong gật đầu:

- Điều ấy đúng là có nhưng không phải vĩnh viễn sẽ như vậy, người ta rồi sẽ lột mặt nạ người xuống ngay thôi.

- Kỳ thực chẳng cần người khác tháo mặt nạ của ta, đến lúc cần phải tháo bỏ, tự ta sẽ là người tháo bỏ.

- Rất tiếc chúng ta không thể đợi đến lúc ấy được.

- Sở Tiêu Phong, người cần nhìn thấy chân diện mục của ta lắm sao?

- Đại tiên sinh, người định đặt điều kiện gì ư?

- Đúng, điều kiện là người hãy cho ta biết, người nào đã cho người bộ kiếm phổ vô danh kia?

Sở Tiêu Phong trầm thở dài:

- Xem ra sự việc đã bắt đầu có mạch lạc rồi đây.

Tâm niệm chuyển động, miệng chàng đáp:

- Người ấy có quan hệ gì với người?

- Điều kiện trao đổi, người cứ việc kể rõ mọi việc về bản kiếm phổ ấy, ta sẽ tháo bỏ mặt nạ ra cho người xem.

- Đại tiên sinh, giữa hai chúng ta có gì khiến ta tin tưởng được?

Đại tiên sinh nhìn qua tình hình trận ác đấu của Lão Thiếu song ma và Giang Phi Tinh rồi đáp:

- Bọn chúng còn phải đấu một thời gian nữa đủ cho ta và người đàm luận xong, Sở Tiêu Phong, người hãy mau quyết định.

- Quyết định cái gì?

- Điều kiện chúng ta đang thảo luận.

- Ta đã quyết định rồi, ta tự cho là ta có độ tin cậy cao hơn người.

- Ý vậy là sao?

- Ý là người phải tháo bỏ mặt nạ trước, sau khi chúng ta nhìn được chân diện mục người, sau đó ta sẽ cho người biết lai lịch kiếm phổ vô danh kia.

Đại tiên sinh trầm ngâm một chút:

- Thôi được, thế nhưng người phải trả lời trước câu này. Bản kiếm phổ ấy hiện giờ ở đâu?

- Ta thiêu hủy nó rồi!

- Nói vậy là nó không còn ở trần gian nữa?

- Đúng, người đừng hy vọng gì nữa.

- Sở Tiêu Phong, có nhiều võ công hình như người không học từ trong kiếm phổ ấy, phải chăng là do tài trí thiên phú của người?

Sở Tiêu Phong không đáp vào câu hỏi ấy mà lại quát lớn:

- Đại tiên sinh, người và ta hãy tiếp tục động thủ.

Đại tiên sinh quét mắt nhìn chàng và Vân Phong:

- Cả hai cùng xuất thủ hay chỉ một người.

Vân Phong nhún vai:

- Đó là việc của chúng ta, không cần người quan tâm.

- Được! Cả hai cứ việc liên thủ.

- Đại tiên sinh, dụng tâm của người ta hiểu rất rõ, người cố ý kéo dài thời gian đợi viện thủ đến nơi, đúng hay không?

Đại tiên sinh gật đầu:

- Đúng vậy!

Vân Phong mỉa mai:

- Đáng tiếc, chúng ta không cho người có cơ hội ấy đâu.

Đột nhiên nàng đánh tới một chưởng, Đại tiên sinh không né tránh đưa chưởng chạm tới ngực Đại tiên sinh, thành linh nàng thu chưởng lại, Đại tiên sinh hỏi:

- Tại sao cô nương không đánh tới?

Vân Phong lắc đầu:

- Kẻ âm hiểm như người mà không chịu tránh chưởng, chắc rằng vì có chuẩn bị gì rồi?

- Vân Phong, gan cô nương nhỏ quá, làm sao mà đả thương ta được.

Vân Phong quay sang Sở Tiêu Phong:

- Sở công tử, ta càng suy nghĩ càng có cảm giác không nên đối chưởng với loại người như tên Đại tiên sinh này, bởi vậy ta mới thu hồi chưởng thế.

Sở Tiêu Phong gật đầu:

- Có lẽ trong thân hắc có mặc áo giáp.

Vân Phong nói:

- Nếu chỉ là áo giáp không đáng kể, nhưng theo ta thân hắc có khả năng dấu cả độc châm trong áo giáp ấy nữa.

- Với tính tình âm hiểm của hắc, có thể có khả năng ấy lắm.

Chàng xoay qua Thành Phương mượn thanh trường kiếm khác rồi quay lại Đại tiên sinh, lạnh lùng quát:

- Đại tiên sinh hãy tiếp chiêu!

Kiểm chàng hốt nhiên vọt đâm tới đồng thời Vân Phong cũng vung tay một luồng sáng lấp lánh từ ống tay áo nàng bắn ra. Đại tiên sinh nhìn hai người tấn công cùng lúc nhưng hấn vẫn lạnh lùng khinh thường. Trường kiếm đâm nhăm vào bụng dưới hấn còn ám khí Vân Phong bắn vào trước ngực hấn. Hai điểm ấy đều là những điểm yếu hại trí mạng nhưng chỉ nghe “đình đình” hai tiếng chỗ trường kiếm Sở Tiêu Phong đâm trúng như đụng phải một phiến sa thếp, ám khí bắn trúng ngực Đại tiên sinh cũng như chạm phải vách sắt, “cheng” một tiếng ám khí bật lại, đó là một mũi đao nhỏ như lá liễu. Đại tiên sinh chớp nhoáng xuất thủ, hai ngón tay cái và ngón giữa bấu vào thân kiếm Sở Tiêu Phong, hấn cười nói:

- Võ công chân chính biến hóa ảo diệu, không cần chiêu thức phiền tạp mà là ở chỗ vận dụng thủ pháp, người tuy học được “Đại la, thập nhị thức”, nhưng không có tài nào thi triển được đâu!

Sở Tiêu Phong cũng cười đáp:

- Đại tiên sinh, tại hạ rất bội phục các hạ đã chuẩn bị bảo vệ thân mình, người võ lâm có chuẩn bị áo giáp bên trong như các hạ thực sự không nhiều...

Không biết từ bao giờ, Vân Phong đã đeo những vuốt sắt vào tay, nàng đứng sau lưng Sở Tiêu Phong hai mắt chăm chăm nhìn vào hai tay Đại tiên sinh, hấn chỉ cần động thủ là mấy móng vuốt sắt nhọn của Vân Phong sẽ lập tức chộp cào tới liền. Ở vào thế hiểm nghèo tới đâu Sở Tiêu Phong vẫn giữ được vẻ bình tĩnh. Công phu trấn tĩnh của chàng giúp chàng bảo trì được năng lực phản kích chiêu tối hậu. Vân Phong nhẹ thở:

- Sở công tử, thời gian càng kéo dài đối với chúng ta càng bất lợi, chi bằng cứ động thủ ngay bây giờ, may ra chúng ta còn có cơ hội thủ thắng.

Sở Tiêu Phong buông hai tiếng “hay lắm”, tay hữu chàng liền đưa trường kiếm, đồng thời tung cước đá vào bụng dưới Đại tiên sinh, Vân Phong cũng đồng thời xuất thủ, tay hữu nàng chụp tới cổ tay hữu Đại tiên sinh còn tay tả xuất chỉ công hãm yết hầu. Thân hình Đại tiên sinh xoay chuyển mau như gió, tay hữu tăng thêm kinh lực, búng gãy trường kiếm của Sở Tiêu Phong. Dường như những móng sắt của Vân Phong là khắc tinh của Đại tiên sinh, hấn có thể không coi thường trường kiếm vào đâu nhưng hấn lại lo sợ về hai vuốt sắt của Vân Phong, vì vậy trong trận đấu Vân Phong chiếm được ưu thế rất lớn. Liên tiếp hai lần Sở Tiêu Phong bị chặt gãy hai thanh trường kiếm, chàng cảm thấy khó chịu. Thế công hùng hậu của Vân Phong giúp chàng đủ thời gian ra hiệu cho Tất Viên đưa thêm trường kiếm khác.

Sở Tiêu Phong gầm lên một tiếng, trường kiếm đảo lộn bắn tới thi triển “Đại la thập nhị thức”, uy thế cực kỳ mãnh liệt. Vân Phong vừa tấn công chín chiêu liên hoàn trong mười ba tuyệt chiêu của nàng đã bị uy lực của “Đại la thập nhị thức” đẩy bật ra. Nàng biết uy lực của “Đại la thập nhị thức” không cần sự liên thủ của nàng nữa.

Thân hình Đại tiên sinh vẫn chuyển động trong vòng chu vi ba thước, thủ pháp điểm huyết của hắn khổng lồ chế ngự tấn công lợi hại của Vân Phong, nếu như hắn không e dè mấy móng vuốt sắt nhọn kia, có lẽ hắn đã giết được Vân Phong rồi. Nhưng “Đại la kiếm thức” của Sở Tiêu Phong lại hoàn toàn khác, buộc Đại tiên sinh phải dốc toàn lực ra ứng phó. Chỉ thấy hai tay hắn huy động như chong chóng nghênh đón kiếm thế của Sở Tiêu Phong. Tiếng sắt thép “đinh đinh đang đang” chạm nhau liên tục đánh bật trường kiếm trong tay Sở Tiêu Phong ra. Sự biến hóa của “Đại la thập nhị thức”, Đại tiên sinh vốn cũng đã học rõ nên sau khi đánh bật bốn kiếm của chàng, hắn thừa cơ phản kích, quyền hắn rít gió đâm thẳng tới. Sở Tiêu Phong cũng đã động thủ với nhiều cao thủ nhưng chưa hề gặp ai có quyền thế dữ dội đến vậy, buộc chàng phải lui lại ba bốn thước. Vân Phong lại phi thân tới tấn công liên ba chiêu, Sở Tiêu Phong kịp thời huy động kiếm cùng tấn công tiếp.

Ba người triển khai trận ác đấu. Móng sắc Vân Phong cực kỳ lợi hại, cộng với “Đại la kiếm thức” của Sở Tiêu Phong, thế mà chỉ giữ được thế quân bình với Đại tiên sinh. “Đại la kiếm thức” có uy lực rất lớn, may mà Vân Phong cũng có hiểu phần nào kiếm thức ấy nên mới tạm thời phối hợp được với kiếm thế của chàng.

Lúc ban đầu sự phối hợp giữa Sở Tiêu Phong và Vân Phong chưa thuần nhuyễn lắm, nhưng càng đánh lâu sự phối hợp ấy càng thuần thục. Chỉ phong, kiếm chiêu nhờ sự thuần thục ấy mà thêm phần lợi hại, Đại tiên sinh đầu tiên ứng phó còn dễ dàng, nhưng dần dần càng lúc càng phải cật lực đối phó.

Giang Phi Tinh, Vương Bình và Lão Thiếu song ma đã dừng tay từ lúc nào, hai bên thu thế nghiêm mật quan sát nhau. Lão Thiếu song ma thực ra không chú ý đến Giang Phi Tinh, bằng chú ý vào trận đấu giữa ba người Đại tiên sinh, Sở Tiêu Phong và Vân Phong.

Bấy giờ Vân Phong vừa tấn công điên cuồng vừa nói:

- Đại tiên sinh, ta tưởng ngươi có bản lĩnh gì ghê gớm lắm, té ra bây giờ mới biết cũng chỉ là tâm thường thế thôi.

Đại tiên sinh đáp:

- Con đường tới thắng lợi của các người còn xa lắm, đừng đắc ý quá sớm.

Vân Phong trả đũa:

- Đại tiên sinh, ít ra bao nhiêu sợ hãi đối với người đã tiêu tan hết, bất giác người cũng chỉ là một tên bình thường thế thôi.

- Còn quá khứ, người coi ta như thế nào?

- Quá khứ có lúc ta đã coi người như một vị thần.

- Vân Phong, Đại tiên sinh vẫn là Đại tiên sinh, người cẩn thận đấy!

Hốt nhiên tay hữu Đại tiên sinh rung mạnh, trong tay hắn đã vọt ra một lưỡi kiếm, đó là một lưỡi đoạn kiếm dài chỉ độ năm tấc, có đoạn kiếm trong tay, uy lực Đại tiên sinh gia tăng gấp bội. Kiếm thế Sở Tiêu Phong đang tung hoành lập tức bị khống chế. Vuốt sắc chỉ phong của Vân Phong cũng bị Kim kiếm đánh bật ra.

Đại tiên sinh đang ở thế hạ phong đột nhiên chiếm lại được ưu thế. Giang Phi Tinh múa loạn trường đao gầm thét:

- Sở đệ, có cần lão phu đây giúp sức không?

Chợt nghe một thanh âm lạnh như băng:

- Đao quá vô thanh Giang Phi Tinh, người còn sống mãi đến bây giờ ư?

Ngẩng đầu nhìn ra, không biết từ lúc nào đã có hai trung niên mặc áo đen tuyến xuất hiện ở trong đại sảnh. Vân Phong lạnh lạnh quát lớn:

- Lùi!

Nàng lùi lại sau năm thước trước tiên. Sở Tiêu Phong cũng vội vàng lùi lại theo nàng. Đại tiên sinh thu Kim kiếm lại. Vân Phong quay nhìn hai trung niên:

- Ô! Lão tam, lão tứ.

Hai trung niên áo đen lạnh lẽo đưa mắt nhìn Vân Phong:

- Nhị tiên sinh, trong này xảy ra việc gì?

Đại tiên sinh cướp lời:

- Còn việc gì nữa? Nhị tiên sinh đã phản bội chúng ta.

Hai trung niên áo đen bước chậm tiến về phía Đại tiên sinh, khi đến cạnh thân hắn, cả hai dừng lại. Giang Phi Tinh đã muốn động thủ nhưng bị Sở Tiêu Phong ra hiệu ngăn cản. Đại tiên sinh cười gằn:

- Tam tiên sinh, tứ tiên sinh, các người làm sao vào đây được?

Hai trung niên áo đen cùng cung thân đáp:

- Chúng tôi vòng qua trạm gác cửa Hàm sa xạ ảnh, giết chết bốn tên canh gác mới vào được tới đây.

Đại tiên sinh khen ngợi:

- Hay lắm, lão tam, tên cầm kiếm kia chính là Sở Tiêu Phong, ta giao y cho người, hãy giết chết y cho ta!

Tên áo đen đứng bên tả vâng một tiếng, cất bước đến gần Sở Tiêu Phong. Vân Phong lạnh lùng buông tiếng:

- Vu lão tam, hãy đứng lại!

Vu lão tam dừng chân:

- Nhị tiên sinh, có chuyện gì?

Vân Phong đáp:

- Vừa rồi, chúng ta mới động thủ với Đại tiên sinh.

Vu lão tam gật đầu:

- Như vậy là bội phản!

Đại tiên sinh xen lời:

- Đúng! Sự bội phản trắng trợn.

Vân Phong tiếp:

- Ta muốn báo cho các người hai việc.

- Được, nhị tiên sinh cứ nói.

- Chúng ta đã động thủ với Đại tiên sinh, thế mà vẫn còn sống.

Vu lão tam ngắt lời:

- Nhị tiên sinh, nếu như tiên sinh định nói đùa thì câu nói đùa ấy chẳng đáng cười chút nào.

- Đây không phải nói đùa, ta nói nghiêm trang đấy, điều quan trọng ta muốn chứng minh là Đại tiên sinh không giết được ta, chứng tỏ hắn cũng chỉ là người bình thường, chứ chẳng phải là thần thánh gì, hắn cũng giống như chúng ta, chỉ có võ công hơi cao hơn chúng ta chút ít, nhưng cũng chẳng phải cao hơn gì nhiều.

Vu lão tam cười nhạt, lại cất bước tiến tới Sở Tiêu Phong. Vân Phong kêu lên:

- Vu lão tam, vì sao người muốn giết Sở Tiêu Phong?

Vu lão tam buông gọn:

- Phụng lệnh!

- Phụng lệnh của ai?

- Tự nhiên là của Đại tiên sinh.

- Đại tiên sinh là ai?

Vu lão tam ngẩng mặt:

- Đại tiên sinh là Đại tiên sinh có gì cần hoài nghi nữa?

Vân Phong cười lạnh một tiếng:

- Bất luận là ai hể đeo mặt nạ lên đầu đều gọi là Đại tiên sinh phải không?

Vu lão tam ấp úng:

- Cái ấy... cái ấy...

Vân Phong dồn tới:

- Ta nghĩ mãi không hiểu Đại tiên sinh là loại nhân vật gì?

Vu lão tam quay đầu lại nhìn Đại tiên sinh một cái. Đại tiên sinh buông giọng lạnh lùng:

- Vu lão tam, người hoài nghi ư?

Vu lão tam đáp:

- Thuộc hạ suy nghĩ về lời nói của nhị tiên sinh.

Đại tiên sinh quắc mắt:

- Lời của nhị tiên sinh có gì đáng tin?

Vu lão tam đáp:

- Lời của nhị tiên sinh đúng là không biết có nên tin hay không?

Đại tiên sinh nở nụ cười nham hiểm:

- Vu lão tam, người cũng định ý có phản bội đấy ư?

Vu lão tam xoa hai tay:

- Lời của Vân Phong cô nương nói không sai, chúng ta giết người liều thân mạng sự thực vì cái gì? Đại tiên sinh xưa nay hạ lệnh sai khiến chúng ta, nhưng Đại tiên sinh sự thật là ai?

Đại tiên sinh buông thông:

- Ta là Đại tiên sinh chứ là ai nữa?

Vu lão tam cười mỉa mai:

- Nhưng Đại tiên sinh là ai chứ?

Đại tiên sinh lần này cười gượng:

- Ta chính là ta.

Vu lão tam lắc đầu:

- Mấy năm nay trong lòng chúng ta đều có nghi vấn, chúng ta phụng lệnh hành sự nhưng sự thực là phụng lệnh ai? Nghi vấn ấy càng ngày càng đè nặng lòng chúng ta.

Đại tiên sinh quát lên:

- Các người đã nghi ngờ sao không nói ra?

Vu lão tam nói:

- Nghi vấn ấy đã mọc rễ trong lòng chúng ta nhưng không có thời cơ nói ra.

- Bây giờ đã đến thời cơ, đúng không?

- Vâng.

Đại tiên sinh quay lại nhìn tứ tiên sinh:

- Thiết lão tứ, người có ý kiến gì không?

Thiết lão tứ đáp:

- Cũng giống như lão tam, thuộc hạ nghĩ rằng câu chuyện này nên làm rõ một lần.

- Lẽ nào các người nghi ngờ thân phận Đại tiên sinh ta ư?

- Mấy năm nay chúng ta chưa hề được nhìn thấy mặt thật Đại tiên sinh, chúng ta cần phải biết cho rõ.

- Sau khi nhìn rõ thì sao?

Vân Phong xen vào đáp:

- Sau khi nhìn rõ, chúng ta sẽ thương lượng cách giải quyết.

Đại tiên sinh gằn giọng:

- Vu lão tam, Thiết lão tứ, ta đợi câu trả lời của các người.

Vu lão tam đáp:

- Vân Phong cô nương nói đúng đó, hãy cho biết rõ thân phận của Đại tiên sinh trước, chúng ta mới thương lượng được cách giải quyết.

Đột nhiên Đại tiên sinh chuyển thân bước ra phía ngoài. Vân Phong lạnh lùng quát lớn:

- Đứng lại!

Đại tiên sinh càng tăng cước bộ chạy về phía cửa. Thành linh có hai người xuất hiện ngay trước cửa đại sảnh, đó là hai người mù mặc áo xám chính là Hàm Sa Xạ Ảnh. Hai người đã mù mấy chục năm nhưng võ công tuyệt cao và luyện được thánh giác, vị giác khó có ai hơn. Chúng có thể nghe rõ tiếng lá rơi cách xa mười trượng, và có thể ngửi được mùi từ thân người, phân biệt được người quen kẻ lạ.

Bước chân Đại tiên sinh rất mau, cơ hồ sắp đụng vào hai người mù ấy. Vội vàng thu cước bộ, Đại tiên sinh lùi lại năm bước ngạc nhiên.

- Là các người đấy ư?

Hàm Sa Xạ Ảnh là hai ngoại hiệu của hai người, sau khi chúng mù mắt liền cùng nhau khổ luyện một loại ám khí tuyệt độc phối hợp thi triển với võ công cao cường của chúng.

Chưa bao giờ có người nào biết chiêu tấn công của chúng có phải phối hợp với ám khí hay không, vì vậy kẻ chết dưới tay chúng đã nhiều nhưng đều như hòn đá rơi xuống sa mạc. Hàm Sa Xạ Ảnh nổi tiếng hung ác từ đó. Ngoại hiệu của chúng càng lúc càng nổi nên che dấu mất tên họ của chúng. Hai người ấy vốn là anh em cùng họ, qua nhiều năm hợp tác liên thủ đã quen thuộc tính nết nhau. Chúng họ Hồng, người anh là Hồng Phi, người em là Hồng Sơn.

Hàm Sa Hồng Phi cười lạnh một tiếng:

- Là Đại tiên sinh đấy ư?

Đại tiên sinh đáp:

- Trí nhớ người rất cao minh, ta nhớ ta chỉ nói chuyện qua với người có một lần.

Hàm Sa Hồng Phi đáp:

- Một lần là quá đủ, bất luận âm thanh của bất cứ ai, huynh đệ chúng ta chỉ nghe qua một lần là vĩnh viễn nhớ suốt đời.

Đại tiên sinh chau mày:

- Hàm Sa Xạ Ảnh...

Hồng Phi và Hồng Sơn cùng đáp:

- Vâng, Đại tiên sinh.

Đại tiên sinh nói:

- Nếu như các người đã xác định ta là Đại tiên sinh sao lại vô lễ như thế?

Xạ Ảnh Hồng Sơn lạnh lùng đáp:

- Đại tiên sinh, trong bang hội này huynh đệ chúng ta bất quá chỉ là thân phận hộ vệ nhưng xưa nay đều nghiêm cẩn tuân lệnh đâu có làm việc gì lầm lỗi.

Đại tiên sinh gật đầu:

- Đúng vậy huynh đệ các người chấp hành mệnh lệnh xưa nay nghiêm cẩn rất xứng đáng giữ chức chủ trì hình đường.

Hàm Sa Hồng Phi từ chối:

- Không cần thiết, người quý ở chỗ tự hiểu mình, võ công huynh đệ chúng ta có lẽ cũng không kém ai nhưng hai mắt đui mù không nhìn thấy vật gì, rất khó truy tìm thủ phạm xa xôi, tập nã tội phạm và chủ trì hình đường được.

Hai mắt Đại tiên sinh phát lửa giận nhưng hấn không biểu lộ thái độ phát tác ra chậm rãi nói:

- Các người đã biết thân ở trong bang hội và cũng biết ta chính là Đại tiên sinh, tại sao lại dám vô lễ?

Vân Phong xen vào nói:

- Chúng tuy biết người là người trong bang hội giữ chức vụ Đại tiên sinh nhưng những hành động giết người bừa bãi của người xưa nay, họ đã lấy làm bất mãn.

Đại tiên sinh cười nhạt:

- Hồng Phi, Hồng Sơn, các người biết thủ phạm giết những người phòng thủ ngoài kia là ai không?

Hồng Phi hỏi:

- Là người nào?

- Là tam tiên sinh và tứ tiên sinh.

Xạ Ảnh Hồng Sơn cười gằn:

- Điều đó chính huynh đệ chúng ta chưa hiểu, tam tiên sinh và tứ tiên sinh tại sao lại giết người chính của chúng ta?

Hàm Sa Hồng Phi lạnh lùng tiếp:

- Chúng ta vâng lệnh bảo vệ nơi này, bất cứ ai cũng không được vượt qua, không ngờ tam tiên sinh và tứ tiên sinh dám giết bốn người của chúng ta xông vào, huống gì lệnh cấm chưa được giải trừ, nếu ai xông vào gian nhà này là trách nhiệm của huynh đệ chúng ta, đúng không?

Đại tiên sinh nói:

- Ta lấy thân phận Đại tiên sinh báo cho các người biết, Vu lão tam và Thiết lão tứ cũng phụng lệnh ta đến nơi này, các người đừng quản gì việc ấy, hãy lui về chỗ cũ của mình đi!

Hồng Phi lắc đầu:

- Đại tiên sinh là nhân vật lãnh tụ bang hội, lời nói ra là mệnh lệnh, nhưng lệnh trước khi giải trừ lại hạ lệnh thứ hai, thực sự khiến thuộc hạ không thể vâng theo được.

Đại tiên sinh cười lạnh một tiếng:

- Các người có biết người hạ lệnh cho các người bảo vệ chung quanh cấm chỉ mọi người vào đây là ai không?

Hồng Phi lắc đầu:

- Chúng ta chỉ biết nghe lệnh hành sự không cần biết người nào.

- Thật bất hạnh, trong bang hội chúng ta có một phản đồ, đó là nhị tiên sinh đã truyền lệnh cho các người đó.

Hồng Phi bật kêu lên:

- A! Nhị tiên sinh phản bội Đại tiên sinh ư?

Đại tiên sinh liếc Vân Phong một cái, đáp:

- Đúng vậy, hiện tại nhị tiên sinh cũng đang ở đây, ta gọi tam tiên sinh và tứ tiên sinh đến đây chính là để xử trí việc này.

Hồng Sơn nói:

- Đại tiên sinh, huynh đệ chúng ta không có mắt nhìn thấy gì, nhưng chúng ta có cảm giác dường như Đại tiên sinh đang có ý định đào tẩu.

Đại tiên sinh giận dữ:

- Hàm Sa Xạ Ảnh, ta đã rộng lượng với các người nhiều rồi, nếu các người không giữ lễ với ta chẳng lẽ không sợ nghiêm hình hay sao?

Hồng Phi đáp:

- Sợ chứ, vì vậy chúng ta mới nghiêm cẩn tuân theo mệnh lệnh làm hết trách nhiệm được giao phó.

Hai huynh đệ mỗi người nói một câu nghe rất hợp lý khiến Đại tiên sinh ghen lời. Bấy giờ đột nhiên Thiết lão tứ mở miệng:

- Hàm Sa Xạ Ảnh, huynh đệ các người cứ lui bước đi, việc lão tam giết thuộc hạ của các người ngày mai chúng ta sẽ tính toán.

Hồng Phi cười gượng gạo:

- Tứ tiên sinh nói như thế, huynh đệ chúng tôi xin vâng lời, tại hạ xin cáo lui.

Thái độ hai tên ấy thay đổi đột ngột, trở thành cung cung kính kính vái một vái dài lui ra. Đại tiên sinh nhìn theo bóng hai người, trong ánh mắt hẩn thoáng qua nét kỳ dị. Vu lão tam ho khan một tiếng:

- Đại tiên sinh, bây giờ chúng ta nên tiếp tục bàn việc chúng ta.

Đại tiên sinh lạnh lùng:

- Phải chăng các người đã hẹn sẵn cùng nhau phản bội ta?

Vu lão tam lắc đầu:

- Không, Đại tiên sinh, chúng ta chỉ muốn thấy chân diện mục của Đại tiên sinh cho biết là ai?

- Sau khi nhìn thấy thì sao?

Vu lão tam ngăn người nhìn Thiết lão tứ, nhất thời không biết trả lời ra sao. Thiết lão tứ trầm ngâm một thoáng rồi đáp:

- Đại tiên sinh là thủ lĩnh của chúng ta, chúng ta xưa nay vẫn kính trọng nào ngờ giữa chúng ta hình như chẳng ai chịu thành khẩn đối xử với nhau.

Vu lão tam gật đầu:

- Đúng, Đại tiên sinh, chúng ta hy vọng ngài tháo bỏ mặt nạ, chúng ta sẽ đàm luận thẳng thắn, chúng ta sẵn sàng cùng Đại tiên sinh thực hiện nguyện vọng bấy lâu nay.

Đại tiên sinh đáp:

- Đúng vậy, chúng ta đã đi nửa chặng đường sắp đạt tới mục đích rồi, bây giờ đúng là lúc ta nên tháo bỏ mặt nạ.

Vân Phong hỏi:

- Đại tiên sinh, ý người muốn nói là đại cục coi như sắp xong hay là cần bắt đầu tiến hành?

Đại tiên sinh lạnh lùng đáp:

- Vân Phong, người dụng tâm định khiêu khích gì chúng ta?

Vân Phong đáp:

- Quá khứ, chúng ta vẫn coi người là thủ lĩnh, tuân theo mệnh lệnh của người liễu thân xá mạng không dám một lời oán than, nhưng người đừng tưởng mọi hành vi của người chúng ta đều tin hết đâu.

Đại tiên sinh nói:

- Quá khứ, lẽ nào người đã nghĩ tới vấn đề ngày hôm nay?

- Ta đã nghĩ tới từ lâu, chẳng qua không rõ rệt bằng hôm nay mà thôi.

Vu lão tam nói:

- Đại tiên sinh, nhị tiên sinh nói không sai, trong lòng chúng ta đã có phần không tín nhiệm ngài, chỉ bất quá, chúng ta không nói ra đấy thôi.

Đại tiên sinh ngạc nhiên:

- Đã không tín nhiệm ta, tại sao lại không nói ra?

Thiết lão tứ đáp:

- Thực ra vì chưa có cơ hội.

Vân Phong nói:

- Người nhất định muốn ta nói ra cho người nghe chứ?

- Phải, ta hy vọng các người cứ nói minh bạch xem có phải các người đã âm mưu cấu kết với nhau.

- Người đoán sai lầm rồi, chúng ta không hề cấu kết, tất cả đều đã hoài nghi người nhưng đều dấu kín trong lòng, sự thần bí của người chẳng những khiến chúng ta nghi ngờ mà còn khiến chúng ta sợ sệt, lòng nghi hoặc tuy có từ lâu nhưng không ai dám nói ra, người luôn luôn buộc ta phải thay mặt người truyền lệnh, người lại đặt hai nơi truyền lệnh khác nhau, cái tường đó không phải chỉ có nguyên nhân một ngày, dụng tâm âm độc của người, chẳng những một mình ta

biết mà cả lão tam, lão tứ cũng biết, người còn định giở trò ma quỷ gì nữa?

Đại tiên sinh cười gằn, không đáp vào câu hỏi:

- Các người muốn biết về đảm lượng của ta không?
- Sở Tiêu Phong đã cho ta biết người dùng trăm phương ngàn kế giết y, nhưng đến hôm nay y vẫn còn sống đây.
- Sự thật đó là do ta muốn cho y sống, chứ nếu ta cần giết thật y làm gì còn sống được nữa?
- Ta hiểu rất rõ, khi ở trong thành Tương Dương người đã giết y, sau đó người cũng định giết y lần nữa, chỉ có một lần người có bắt sống y.

Đại tiên sinh trầm ngâm:

- Vì vậy mà cô nương dám bội phản ta?
- Hừ, không phải một mình ta đâu, e rằng nhiều người thân cận người cũng đều có ý phản bội người đó.

Đại tiên sinh lừ mắt xoay ngang qua:

- Vu lão tam, Thiết lão tứ, các người nói đi, phải chăng các người đã quyết tâm phản bội ta?

Hai con mắt sáng rực như hai ngọn đèn của Đại tiên sinh không ngừng chuyển động nhìn tam tứ tiên sinh một cách áp đảo. Vu lão tam thở nhẹ:

- Đại tiên sinh, bọn tiểu đệ chỉ muốn hiểu rõ Đại tiên sinh hơn một chút.

Nhiều năm bị tên Đại tiên sinh uy hiếp nên khi chạm vào hai ánh mắt của hắn, hai người vẫn còn chút e sợ. Đại tiên sinh nói:

- Cái mà các người gọi là “thần bí” là vì ta đeo cái mặt nạ này, phải không?

Vu lão tam đáp:

- Đại tiên sinh, đó chính là mong muốn của chúng ta.

Đại tiên sinh gật đầu:

- Được lắm, ta có thể tháo bỏ mặt nạ tức khắc, bất quá bây giờ các người cần phải biểu lộ lập trường dứt khoát, thứ nhất ta muốn các người quyết định nếu như sau khi ta tháo bỏ mặt nạ, các người còn tuân theo mệnh lệnh của ta nữa hay không?

Thiết lão tứ đáp:

- Nếu như hôm nay chúng ta lấy lòng thành đối xử với nhau, đương nhiên

chúng ta vẫn tuân theo mệnh lệnh Đại tiên sinh.

- Thế thì hay lắm, nếu ta ra lệnh các người giết chết Vân Phong thì sao?

Vu lão tam ngăn người:

- Đại tiên sinh nói là nhị tiên sinh ấy ư?

- Đúng.

- Cái ấy... Vân cô nương là thân phận nhị tiên sinh, chúng ta làm sao dám phạm thượng?

- Y thị đã bội phản ta, từ bây giờ ta thủ tiêu chức nhị tiên sinh của y thị, sau này ta sẽ cho người giữ chức vụ ấy.

Câu cuối cùng có sức dự hoặc rất lớn. Vu lão tam không khỏi đưa mắt nhìn Vân Phong mấy cái. Vân Phong lạnh lùng nói:

- Không nên nghe kế ly gián của hắn, hắn cần các vị động thủ nhưng các vị thủ suy nghĩ mà xem, chắc gì các vị đủ sức giết được ta.

Đại tiên sinh nói:

- Lão tam, võ công của nhị tiên sinh quyết không hơn người đâu.

Vu lão tam quay nhìn Thiết lão tứ:

- Đệ hãy nghĩ xem về việc này chúng ta nên phải làm sao?

Thiết lão tứ đáp:

- Theo đệ về việc này chúng ta phải bình tĩnh suy nghĩ.

- Nghĩ ra sao?

- Chúng ta nên xử sự thế nào vì đây là cơ hội cuối cùng của chúng ta.

- Cơ hội cuối cùng là ý thế nào?

Thiết lão tứ chau mày:

- Vu huynh hãy nghĩ xem, tình thế hiện nay hình như chúng ta cần phải có chọn lựa tối hậu, nếu như chúng ta chọn sai thì chỉ còn một con đường.

Vu lão tam ngăn người:

- Con đường thế nào?

Thiết lão tứ nói:

- Tử vong.

Sở Tiêu Phong lạnh lùng xen vào:

- Còn một con đường nữa các hạ không nghĩ đến ư?
- Đường nào?

Chàng đáp:

- Để danh thơm lại muôn đời hay để tiếng xấu muôn thuở, đời người sống ngắn ngủi vài chục năm ai rồi cũng phải tử vong, nhưng có người sau khi chết được tôn kính như thần. Ít ra nhắc đến tên ai cũng thấy kính phục, và cũng có người sau khi chết ai ai cũng chửi là đồ bại hoại.

Thiết lão tứ trầm ngâm không nói. Vu lão tam thở dài:

- Một con đường chết là hết, còn kể gì người hậu thế chửi hay không, và chẳng người đã chết còn nghe được gì nữa.

Giang Phi Tinh nói:

- Vu lão tam, các vị tuy đều lấy thứ tự xưng hô, nhưng lão phu biết các vị là ai, đại trượng phu sinh ra trên đời, sống phải đạp đất đội trời, như hai vị đây vậy, ai cũng có võ công phi thường, thành tựu cực cao, dù cho không thành bậc tôn sư võ học nhưng ít nhất cũng có thể dương danh với đời trở nên bậc đại hiệp đấy chứ.

Đại tiên sinh cười gằn:

- Chúng ta cải trang đổi hình tích ẩn thân trong bóng tối cũng chỉ vì một mục đích là lập nên nghiệp lớn. Sẽ có ngày chúng ta cởi bỏ ngụy trang, đường đường chính chính xuất hiện giữa giang hồ, đến lúc ấy chúng ta muốn tất cả người giang hồ đều phải triều bái chúng ta.

Sở Tiêu Phong hỏi:

- Còn những người vì người mà hy sinh gian khổ thì sao?
- Điều tận cùng tàng hết chim bồ sáo, người sẽ xử trí với họ ra sao?

Đại tiên sinh nhún vai:

- Họ ấy ư? Họ sẽ đều được đưa làm chủ nhân các đại môn phái...

Sở Tiêu Phong cắt lời:

- Từ xưa đến nay không biết bao nhiêu anh hùng hào kiệt nuôi giấc mộng thống trị ấy, người thấy có ai thành công chưa?

- Chỉ vì họ không có phương pháp tuyệt đối đúng.
- Ta không hiểu người có phương pháp gì để thực hiện được tâm nguyện?

- Điều ấy tiểu tử ngươi không cần biết.

Sở Tiêu Phong cười nhạt:

- Sự thực, chỉ sợ ngươi cũng không đủ bản lĩnh.

Đại tiên sinh trở mắt:

- A! Tại vì sao?

- Vì trước tiên ngươi phải bước qua xác ta cái đã.

Đại tiên sinh gằn giọng:

- Sở Tiêu Phong, ngươi tưởng ngươi có thể ngăn cản được ta?

Giang Phi Tinh đáp luôn:

- Còn có cả lão phu nữa đây.

Đại tiên sinh cười lạt:

- Ngươi... bất quá ngươi... chỉ là đốm lửa đom đóm dám đại ngôn đòi tranh sáng với mặt trời ư?

Vân Phong xen vào:

- Đại tiên sinh, hiện tại ngươi đã tháo bỏ mặt nạ được chưa?

Đại tiên sinh đáp:

- Có thể nhưng các ngươi hãy cho ta biết quyết định của các ngươi trước.

Thiết lão tứ nói:

- Đại tiên sinh, theo ta, về việc này ngài nên chịu nhân nhượng một chút mới được.

- Nhân nhượng ra sao?

- Hãy tháo bỏ mặt nạ trước đợi chúng ta biết rõ thân phận của ngài rồi chúng ta sẽ quyết định.

Đại tiên sinh bật cười ha ha:

- Thiết lão tứ, xem ra ngươi cũng quyết ý bội phản ta rồi.

Thiết lão tứ đáp:

- Xét về tình thế trước mắt, đối với Đại tiên sinh, chúng ta khó tránh khỏi sự hoài nghi.

Vân Phong và Sở Tiêu Phong đã kín đáo lặng lẽ động thân chặn cửa ra đại

sảnh. Giang Phi Tinh lạnh lùng nói:

- Đại tiên sinh, người đã bị phản bội hết rồi còn bày đặt tỏ uy lòng gì nữa?

Đột ngột Sở Tiêu Phong tung thân đến, tay hữu vươn ra kéo mạnh chụp tới mặt Đại tiên sinh, miệng chàng quát:

- Các hạ đã không chịu tự tay tháo gỡ, chúng ta đành phải động thủ.

Trong thời gian nói hết câu ấy, hai người đã động thủ trao đổi năm chiêu. Sở Tiêu Phong vẫn chưa chụp trúng cái mặt nạ trên đầu Đại tiên sinh, trái lại còn bị chưởng lực hùng hồn của Đại tiên sinh đẩy lui. Vân Phong nháy vào liên tiếp xuất thủ, chỉ phong điểm tới, chưởng đánh ra đột ngột tấn công bảy chưởng và năm chỉ. Đại tiên sinh vừa đánh bật thế công của Vân Phong, thế công của Sở Tiêu Phong lại đến.

Thế tấn công liên hoàn của hai người tuy mười phần dữ dội nhưng Đại tiên sinh vẫn ung dung ứng phó.

Thiết lão tứ quay nhìn Vu lão tam:

- Chúng ta nên làm sao đây?

Vu lão tam đáp:

- Tất cả những lời chúng ta đã lỡ nói ra, cho dù bây giờ có đứng yên nhìn hấn cũng không bỏ qua cho chúng ta nữa đâu.

Thiết lão tứ gật đầu:

- Đúng vậy, vì mạng sống chúng ta chỉ còn cách buộc hấn phải tháo bỏ mặt nạ.

Vu lão tam gật đầu. Đại tiên sinh tuy giao đấu dữ dội với Vân Phong và Sở Tiêu Phong nhưng tai mắt hấn vẫn hết sức linh mẫn nghe lọt những lời đối đáp của lão tam và lão tứ. Đại tiên sinh lập tức thay đổi quyền pháp, chiêu này hấn phát ra cũng như chẻ núi, chưởng phong hùng hồn cuốn tới đem theo những tiếng gió rít gầm gào. Sở Tiêu Phong và Vân Phong đều bị đẩy vào thế không thể hoàn chiêu.

Đột nhiên, Đại tiên sinh phi thân lên cao, thân hình bắn ra ngoài cửa như mũi tên bay. Vân Phong và Sở Tiêu Phong đang bị chưởng phong của hấn đẩy bật ra, hiển nhiên không còn cách nào ngăn được thế phi thân thoát đi của Đại tiên sinh nữa. Ngay lúc ấy ánh đao lóe lên, luồng hàn quang chém tới ngang mặt, đó là Giang Phi Tinh. Thì ra, họ Giang phát giác Đại tiên sinh đã có ý đào thoát nên âm thầm di động thân hình trấn giữ ngay giữa cửa. Đao chém ngang tới, chỉ

thấy Đại tiên sinh vùng cao quyền đâm thẳng vào đao.

Giang Phi Tinh cười gằn:

- Dù người có luyện được Kim cương thiết bố sam cũng khó mà chịu nổi một đao của lão phu.

Lão ngấm tăng thêm kinh lực, thế đao chém xuống càng mau. Khi đầu quyền của Đại tiên sinh sắp chạm vào đao, thành linh hấn nghiêng quyền qua một bên, ngoặt mạnh cổ tay vào sóng đao. “Choang” một tiếng lanh lảnh, đao của Giang Phi Tinh bật ra, thì ra trong cổ tay Đại tiên sinh có đeo một mũi kim hoàn. Nhưng vừa lúc ấy Vân Phong và Sở Tiêu Phong đã tung thân tới kịp vây hấn lại, còn Lão Thiếu song ma bị Tất Viên, Thành Phương vây kín, Vu lão tam, Thiết lão tứ cũng kịp thời xông đến.

Thiết lão tứ găm lớn:

- Đại tiên sinh, nếu người còn chưa chịu tháo bỏ mặt nạ thì đừng trách chúng ta phạm thượng.

Mục quang Đại tiên sinh chuyển động quét nhìn năm đại cao thủ vây quanh mình, trong lòng hấn muôn ngàn cảm khái, trong năm cao thủ ấy, ba người vốn đã là thuộc hạ của hấn.

Sở Tiêu Phong lạnh lùng nói:

- Đại tiên sinh, nếu người nhận người là người thành công, hiện tại người hãy chứng minh.

Đại tiên sinh gào lên:

- Chứng minh cái gì?

- Chứng minh người chưa hề thành công, người chẳng phải là siêu nhân gì mà người đánh giá quá thấp anh hùng thiên hạ.

Đại tiên sinh không còn đáng hùng hổ như trước:

- Chỉ cần ta rời bỏ được nơi đây, ta vẫn tin ta sẽ có nhiều khả năng khôi phục được cơ đồ, dù cho toàn bộ thuộc hạ có phản bội ta đi nữa cũng không thể ngăn cản sự thành công tương lai của ta.

Sở Tiêu Phong cười gằn:

- Người tự tin người có thể đào thoát được ư?

Đại tiên sinh nói:

- Năm người các người hợp lực may ra có thể phân thắng bại với ta, nhưng nếu ta chỉ cần phá vòng vây đào thoát thì không phải chuyện khó khăn gì lắm.

Sở Tiêu Phong trầm nghĩ:

- Với võ công cao cường của hần, đúng là nếu chỉ phá vòng vây e rằng chúng ta khó mà ngăn cản hần được.

Thình lình chàng nghe tiếng của Vu lão tam và Thiết lão tứ cùng nói:

- Đại tiên sinh như muốn phá vòng vây thì phải giết chúng tôi trước.

Đại tiên sinh ngạc nhiên giận dữ:

- Các người lớn gan lớn mật thật.

Vu lão tam cười đáp:

- Hôm nay cứ coi như chúng tôi đã ăn gan hùm mật gấu nên dám mạo phạm tới Đại tiên sinh.

Thiết lão tứ cũng không chịu kém:

- Đại tiên sinh, nếu có ngày khôi phục lại cơ đồ, chỉ sợ rằng sẽ giết chúng tôi trước tiên.

Đại tiên sinh gầm gừ:

- Hiện giờ hai người còn có cơ hội, hãy theo ta trốn thoát khỏi nơi này chính đốn lại bang hội.

Thiết lão tứ thở dài:

- Muộn quá rồi, ta đã quá hiểu con người người, người sẽ không bao giờ tha thứ cho chúng ta đâu.

Vu lão tam nói:

- Nhị tiên sinh, bây giờ chúng ta làm gì xin cứ dạy bảo.

Vân Phong đáp:

- Đây là cơ hội duy nhất của chúng ta, không thể tha cho hần được nữa.

Vu tam tiên sinh cười ha hả:

- Đại tiên sinh, nhị tiên sinh đã truyền lệnh, chúng ta sẽ phụng lệnh hành sự. Lão tứ hãy xuất thủ mau!

Thiết lão tứ gật đầu cùng với Vu lão tam động thủ tấn công liền. Hai bên tức thì triển khai trận ác đấu. Vu lão tam, Thiết lão tứ đều là những cao thủ đệ nhất,

thế tấn công của họ dữ dội dị thường nhưng sự đối phó của Đại tiên sinh vẫn vô cùng ung dung.

Sở Tiêu Phong nhỏ giọng:

- Vân cô nương, đối với Đại tiên sinh không cần phải giữ quy củ giang hồ, chúng ta hãy xuất thủ.

Vân Phong gật đầu, hai người đồng thời phát chiêu tấn công. Võ công của Đại tiên sinh tuy rất cao cường nhưng vì hắn chỉ có một mình phải chống cự với bốn đại cao thủ võ lâm nên chỉ sau hơn mười chiêu dĩ nhiên đã lâm vào thế hạ phong. Đột nhiên Vu lão tam nghiêng thân vọt thẳng tới trước mặt Đại tiên sinh, tay hữu vung mạnh chụp trúng mặt nạ trên đầu Đại tiên sinh. Vu lão tam đã thành công nhưng phải trả giá bằng sinh mạng.

Sau khi đánh bật một chưởng của Vu lão tam, Đại tiên sinh xuất chỉ điểm mau như tên xẹt. Chỉ phong cực kỳ lợi hại, xuyên thủng lớp cương khí hộ thân của Vu lão tam, đâm thẳng vào huyết Thái dương của Vu lão tam. Thế chỉ kiếm lợi hại ấy của Đại tiên sinh khiến mọi người kinh tâm động phách.

Vu lão tam “hự” lên mấy tiếng liên tục, ngã vật xuống đất. Thiết lão tứ vội vàng tấn công hai quyền rồi lui lại một bên. Vân Phong và Sở Tiêu Phong thi triển cùng lúc quyền và chưởng buộc Đại tiên sinh lùi lại. Nhân cơ hội ấy, Thiết lão tứ ôm lấy Vu tam tiên sinh.

Chỉ thấy huyết Thái dương của Vu tam tiên sinh có một lỗ sâu đẫm máu, mũi và miệng đều ứa máu chết từ lúc nào rồi. Thì ra chỉ phong của Đại tiên sinh chẳng những xuyên qua huyết Thái dương của Vu tam tiên sinh mà còn chấn thương đến tận đại não.

Vân Phong, Sở Tiêu Phong ngưng nhãn quang nhìn vào Đại tiên sinh, sau chiếc mặt nạ là một bộ mặt không tuấn tú mà cũng chẳng xấu xí nhưng điều kinh dị nhất là gương mặt thật của Đại tiên sinh chỉ mới ước chừng trên ba mươi tuổi. Vân Phong chăm chú nhìn mặt thật của Đại tiên sinh, nàng thẳng thốt:

- Sự thật ngươi là ai?

Đại tiên sinh cười gằn lạnh lẽo:

- Các ngươi chỉ mong muốn tháo bỏ được mặt nạ của ta, nay đã tháo được các ngươi đã đạt được điều gì? Bất quá là chỉ đạt được cái chết của Vu lão tam mà thôi.

Sở Tiêu Phong ngậy người nhìn xuất thần gương mặt xa lạ ấy, hốt nhiên

chàng phát giác gương mặt ấy với ánh mắt không phải hoàn toàn xa lạ, có một nét gì mà có lẽ chàng đã gặp ở đâu rồi thì phải, nhưng trong nhất thời chàng không tài nào nhận ra hẳn là ai, sự thật hẳn là ai?

Vân Phong nhẹ thở dài:

- Người nói cũng phải lắm, xưa nay người không hề dùng thân phận chân chính thì dù người có tháo bỏ mặt nạ, chúng ta cũng chẳng nhận ra người là ai?

Sở Tiêu Phong đột nhiên buông tiếng như than:

- Tên này tâm cơ thâm độc thật!

Vân Phong, Thiết lão tứ, Giang Phi Tinh nghe câu ấy đều động tâm vội hỏi:

- Sở công tử nói gì vậy?

Chàng đáp:

- Hắn tuy đeo mặt nạ nhưng trong mặt nạ ấy vẫn dùng thuật dịch dung cải trang.

Đại tiên sinh buông tiếng cười lớn:

- Sở Tiêu Phong, người thật thông minh, nói cho ta biết, làm sao người nhận ra ta dùng thuật dịch dung?

Chàng đáp:

- Vì sắc da của người có sơ hở...

Đại tiên sinh lạnh lùng:

- Không thể được, mỗi ngày ta đều có kiểm tra rất cẩn thận.

- Khi Vu tam tiên sinh kéo mặt nạ người xuống, và người cố kháng cự nên đã làm dục chất dịch dung xước một đường lộ ra sơ hở.

Đại tiên sinh gật đầu:

- Nếu không có sơ hở ấy thì thật là hoàn mỹ...

Hắn cất giọng cười lớn tiếp:

- Mà dù có để lại chút sơ hở nhưng các người vẫn không nhận ra thân phận của ta, đúng không?

Sở Tiêu Phong lắc đầu:

- Điều ấy thì sai, ta nhận ra đã có lần gặp người, người có dám trừ đi được chất dịch dung không?

Vân Phong châm chọc:

- Đúng, nam tử hán đại trượng phu đã bị tháo mặt nạ tại sao không dám trừ khử được chất dịch dung?

Sở Tiêu Phong ôn tồn:

- Đại tiên sinh, bất luận ngươi là thân phận gì là ai đi nữa, cục diện hôm nay đã quá rõ ràng, chúng ta không thể tha cho ngươi được, người mà không chết thì là chúng ta chết. Điểm ấy chắc Đại tiên sinh cũng hiểu quá rõ.

Vân Phong tiếp lời:

- Sở công tử nói đúng đó, bất luận ngươi là ai chúng ta cứ coi ngươi là Đại tiên sinh là đủ rồi.

Bấy giờ đột nhiên có âm thanh của Hàm Sa vọng vào:

- Ngũ tiên sinh và Thất tiên sinh đến!

Tiếp theo âm thanh ấy, Sở Tiêu Phong xoay đầu nhìn ra cửa đại sảnh, thấy có hai người song song đứng ngay trước cửa. Vị ngũ tiên sinh đã độ ba sáu, ba bảy tuổi, tiền đình cao vọt lên, hai tai cực lớn với cái đầu to hơn thường nhân gấp bội. Tướng mạo kỳ dị ấy khiến người ta có cảm giác buồn cười, nhưng lại toát ra một nét gì dễ sợ âm độc. Còn Thất tiên sinh lại quá trẻ, đến độ có đoán nhiều lắm cũng chỉ đoán y mới độ chừng mười bảy, mười tám mà thôi.

Hai vị tiên sinh mới tới quan sát tình thế trong gian nhà một thoáng rồi Ngũ tiên sinh lạnh lùng hỏi:

- Nhị tiên sinh, đã xảy ra chuyện gì?

Vân Phong đáp:

- Ngũ đệ trí tuệ hơn người, sao không nhận ra cục diện trước hết là do nguyên nhân vì đâu?

Ngũ tiên sinh nhìn chiếc mặt nạ nằm dưới đất, kinh ngạc:

- Đó là mặt nạ của Đại tiên sinh, người nào đã tháo bỏ nó xuống?

Thiết tứ tiên sinh đáp liền:

- Vu lão tam, tuy y đã tháo được mặt nạ trên đầu Đại tiên sinh nhưng y cũng đã trả bằng mạng sống rồi.

Ngũ tiên sinh nhìn xác chết của Vu tam tiên sinh rồi lại nhìn qua Đại tiên sinh, y thở dài một tiếng. Sở Tiêu Phong hạ thấp giọng:

- Giang đại ca, người đầu to tai lớn ấy là ai vậy?

Giang Phi Tinh cũng đáp nhỏ:

- Ta nghe tên y đã lâu, nhưng hôm nay mới là lần đầu gặp mặt.

- Y là ai?

- Kim Vô Tướng biệt hiệu Đại Đầu Quỷ Vương.

- Võ công của y ra sao?

- Theo lời đồn, vô cùng lợi hại. Y có Vô Tướng Thần Chưởng đạt tới cảnh giới tối cao. Sở đệ, nếu lỡ động thủ với y, đệ phải cẩn thận lắm mới được.

Mục quang họ Giang quét qua Thất tiên sinh trẻ măng, nói tiếp:

- Còn vị trẻ tuổi kia, lão phu hoàn toàn không biết.

Sở Tiêu Phong ngẩn ngừ:

- Nhưng kỳ quái lạ, tiểu đệ hình như đã có gặp y.

Giang Phi Tinh ngẩn mặt:

- Thật vậy ư?

- Vâng, trong việc này có lẽ có nguyên nhân gì đây, xin cho tiểu đệ suy nghĩ nhớ lại một chút.

- Tình thế hiện nay vô cùng phức tạp, chúng ta cứ bình tĩnh chờ đợi biến đổi.

Sở Tiêu Phong gật đầu. Đại tiên sinh cười nhạt:

- Ngũ tiên sinh, Thất tiên sinh nhận ra ta không?

Thất tiên sinh đáp:

- Ngài là Đại tiên sinh.

Đại tiên sinh gật đầu:

- Hay! Các người còn nhận ra ta, chúng ta có thể bàn tiếp...

Kim ngũ tiên sinh lắc đầu:

- Khoan đã, ta còn chưa thể khẳng định, người có phải thật là Đại tiên sinh hay không?

Đại tiên sinh ngẩng mặt:

- Người không giống như Thất đệ ư?

Kim ngũ tiên sinh xoay lại nhìn thiếu niên:

- Thất tiên sinh còn quá trẻ tuổi, có nhiều điều y suy nghĩ chưa được chu đáo.

Thất tiên sinh lạnh lùng trả lời:

- Tại sao ta lại suy nghĩ chưa chu đáo, rõ ràng người ấy là Đại tiên sinh. Ngũ huynh, vì sao không dám thừa nhận?

Kim ngũ tiên sinh đáp:

- Thất tiên sinh, có bao giờ đệ đã nhìn thấy mặt mũi Đại tiên sinh ra sao chưa?

Thất tiên sinh lúng túng:

- Cái ấy... Cái ấy... ta...

Y nhìn Đại tiên sinh một cái đột ngột im bặt. Kim ngũ tiên sinh nói tiếp:

- Chúng ta chỉ nhìn thấy một chiếc mặt nạ, bất cứ ai đeo chiếc mặt nạ ấy vào đều là Đại tiên sinh, đúng không?

Đại tiên sinh gào lên:

- Lẽ nào các ngươi chỉ căn cứ vào chiếc mặt nạ ấy mà phân biệt được thân phận của ta?

Kim ngũ tiên sinh bình tĩnh:

- Mấy năm nay, các hạ đã bồi dưỡng chúng ta, bồi dưỡng quyền uy cho chiếc mặt nạ đặc biệt ấy.

Đại tiên sinh giận dữ gào thét:

- Ngũ tiên sinh, ngươi...

Kim ngũ tiên sinh cắt lời:

- Các hạ không nên nổi giận, ta nói rất chân thật, nếu các hạ thật là Đại tiên sinh sao lại tự lấy gậy ông đập lưng ông như thế, nhưng ta cho là các hạ không phải là Đại tiên sinh.

Thất tiên sinh cưỡng lại cãi:

- Y chính là Đại tiên sinh.

Kim ngũ tiên sinh hỏi:

- Đệ làm sao biết được?

Thất tiên sinh đáp:

- Đã nghe âm thanh y rất giống.

Kim ngũ tiên sinh nhún vai:

- Rất giống! Thất tiên sinh, người có âm thanh giống nhau không phải là ít, nếu như Đại tiên sinh dùng một kẻ khác thế thân lừa bịp chúng ta thì âm thanh người ấy đương nhiên phải rất giống.

Thất tiên sinh vẫn chưa chịu thua:

- Không đúng là Đại tiên sinh, đệ dám khẳng định.

Kim ngũ tiên sinh trầm sắc mặt:

- Đệ hãy hỏi nhị tiên sinh xem, vị Đại tiên sinh này có phải thật hay không?

Thất tiên sinh xoay đầu nhìn Vân Phong. Vân Phong đáp:

- Thất tiên sinh là huynh đệ của ta, ngũ tiên sinh nói không sai, chúng ta không có cách nào khẳng định hẳn là người nào?

Thất tiên sinh khẳng khái lắc đầu:

- Không, các người trong bang đều biết rõ đó là Đại tiên sinh nhưng không hiểu sao lại không dám thừa nhận.

Vân Phong lạnh lùng nói:

- Thất tiên sinh hãy bình tĩnh...

Đột nhiên Thất tiên sinh trừng hai mắt nhìn vào Vân Phong nói tiếp:

- Ta hiểu không nổi các vị đều biết đó là Đại tiên sinh nhưng lại đều cố chối không thừa nhận, huống hồ Tứ tiên sinh vừa mới nói rằng chiếc mặt nạ kia là do Vu tam tiên sinh tháo ra từ đầu y cơ mà!

Vân Phong đáp:

- Ta không biết đệ nghe có rõ câu này không. Vu tam tiên sinh chỉ vì tháo gỡ chiếc mặt nạ của y mà bị y giết chết.

Thất tiên sinh lắc đầu:

- Ai bảo hần dám bất kính với Đại tiên sinh.

Thình lình y phi thân lên cao rơi mình xuống bên cạnh Đại tiên sinh. Đại tiên sinh quét mắt nhìn Vân Phong, Thiết lão tứ rồi chuyện qua Kim ngũ tiên sinh:

- Ngũ tiên sinh, nhị tiên sinh Vân Phong và Thiết tứ tiên sinh đều đã phản bội ta, ngũ đệ chuẩn bị đối phó ra sao?

Kim ngũ tiên sinh đáp:

- Vu tam tiên sinh bị người giết, Lục tiên sinh lại bị người khác giết, trong bảy chúng ta chỉ còn lại năm đều có mặt đầy đủ ở đây.

Đại tiên sinh mừng rỡ:

- Thế nào, ngũ đệ đã thừa nhận ta là Đại tiên sinh ư?

Kim ngũ tiên sinh nói:

- Người nhất định nhận mình là Đại tiên sinh thì ta tạm cứ nhận vậy.

Đại tiên sinh vui vẻ:

- Thừa nhận là hay lắm. Vu tam tiên sinh đã chết. Vân Phong và Thiết lão tứ phản bội, Thất tiên sinh một dạ trung thành, hiện tại ta chỉ còn đợi ngũ đệ nữa thôi.

Mục quang Kim ngũ tiên sinh chuyển động quét qua mọi người có mặt không trả lời câu nói của Đại tiên sinh. Hiển nhiên y lợi dụng thời gian để suy nghĩ. Sở Tiêu Phong cất lời:

- Đại tiên sinh, kỳ thực người không tháo bỏ mặt nạ ta cũng biết người là ai rồi.

Đại tiên sinh gượng cười:

- Người thông minh đến mức ấy ư?

Sở Tiêu Phong nói:

- Có lẽ người chưa tin?

- Ta chỉ tin giữa chúng ta chẳng có ẩn tượng gì cả, nói rõ hơn ta không tin người nhận ra ta.

Sở Tiêu Phong mỉm cười:

- Người sẽ phải tin vì ta sắp nói ra đây.

Ánh mắt Đại tiên sinh lộ ra vẻ trào phúng cười nhạt:

- Sở Tiêu Phong, nếu người thật nói ra được tên ta, ta sẽ lập tức trừ khử chất dịch dung trên mặt liền.

Sở Tiêu Phong đáp:

- Người là giáo chủ Bài Giáo!

Đại tiên sinh cười ha ha:

- Hay! Sở Tiêu Phong, chúng ta chỉ mới gặp qua loa một lần mà người còn nhớ rõ đến thế, ký ức của người khiến ta rất bội phục!

Vừa nói hần vừa đưa tay chùi sạch dước chất dịch dung trên mặt. Quả nhiên đó là giáo chủ Bài Giáo. Bấy giờ người bị kinh dị nhất không phải là Sở Tiêu Phong và Vân Phong, mà lại là Thành Phương và Tất Viên. Hai người này vốn là giáo đồ Bài Giáo nên nằm mộng cũng không tưởng tượng được chủ nhân bang hội thần bí này lại là giáo chủ mà họ vẫn kính phục. Sở Tiêu Phong than thở:

- Chẳng trách tin tức người quá tinh thông, chẳng trách người thông thạo nội bộ chúng ta như lòng bàn tay. Thì ra người là người hai mặt.

Vân Phong hậm hực:

- Hừ! Thì ra hần là giáo chủ Bài Giáo, ta nhớ có lần hần nói với ta rằng Cái Bang và Bài Giáo là hai kẻ địch lớn, không ngờ hần chính là giáo chủ Bài Giáo.

Đại tiên sinh cười ha hả:

- Thành Phương, Tất Viên, các người đến đây.

Thành Phương lúng túng:

- Sở công tử, chúng ta xuất thân từ Bài Giáo, giáo chủ đã có lệnh gọi, chúng ta buộc phải vâng lệnh.

Sở Tiêu Phong gật đầu:

- Các huynh đệ nói đúng.

Thành Phương xoay sang thi lễ với Đại tiên sinh:

- Chúng ta chịu ân tài bồi của giáo chủ, không thể chống lại giáo chủ, nhưng hôm nay cũng không thể nghe lệnh của giáo chủ chống lại Sở công tử đây, thực lấy làm khó xử, vì vậy chúng ta xin lấy cái mạng chết để tạ ân giáo chủ.

Chưởng y đánh ngược lên thiên linh huyết liên. Tất Viên cơ hồ cũng động thủ cùng một lúc, hai thân người ngã gục xuống. Sở Tiêu Phong thẳng thốt kêu lên:

- Nhị vị không thể...

Tiết thay mọi sự đã muộn. Mục quang dữ dội của Đại tiên sinh chuyển qua Sở Tiêu Phong:

- Nếu như ta quyết tâm giết người, chỉ với hai thuộc hạ của ta ở bên cạnh người cũng đẩy người vào cửa tử rồi.

Hai mắt chàng đỏ ngầu lạnh lùng đáp:

- Người đã bức tử hai thuộc hạ tâm phúc, lẽ nào người chưa tỉnh ngộ nữa sao?

Đại tiên sinh cười gằn:

- Người đã phá hoại đại cục của ta, hôm nay ta khó có thể tha người!

Vân Phong mỉa mai xen vào:

- Muốn giết Sở Tiêu Phong, người phải giết ta trước đã.

Thiệt tứ tiên sinh cũng xen vào:

- Và phải giết cả tại hạ nữa...

Kim ngũ tiên sinh gằn giọng:

- Xem ra, trước đây người toàn chỉ lợi dụng chúng ta, vì vậy tại hạ không thể nghe lời người được nữa.

Đại tiên sinh cả cười:

- Kim ngũ, đại nghiệp sắp thành, tất cả võ lâm sắp sửa nằm trong tay chúng ta, sao người lại phản bội?

Đột nhiên Sở Tiêu Phong như reo lớn:

- Ta hiểu ra rồi, ta hiểu ra rồi!

Đại tiên sinh trố mắt:

- Người hiểu ra cái gì?

Sở Tiêu Phong đáp:

- Người mạo xưng là giáo chủ Bài giáo, nhưng thật sự người chính là Xuân Thu Bút.

Đại tiên sinh bật cười ha hả:

- Vì sao người lại nghĩ ra được như thế?

Chàng đáp:

- Ô! Khi chưa nắm được mấu chốt vấn đề thì tưởng là thần bí nhưng đã nắm được mấu chốt rồi thì chẳng có gì là kỳ quái nữa.

- Hay lắm, Sở Tiêu Phong, nếu như người giải thích rõ ràng được, ta sẽ nói cho người biết hết nội tình.

Chàng đáp:

- Người vốn là truyền nhân của Xuân Thu Bút, và có liên quan đến cả Quái Tiên Hoàng Đồng, người không phải là giáo chủ Bài Giáo...

Đại tiên sinh lắc đầu:

- Điểm ấy người sai, ta thật là giáo chủ Bài Giáo.

- Người có thể là giáo chủ nhưng không phải là giáo chủ thật, giáo chủ thật đã bị người hãm hại.

Đại tiên sinh gật đầu:

- Không đúng, chúng ta vốn là huynh đệ song sinh, vì vậy ta không nỡ giết hắn, hắn chỉ bị cầm tù mà thôi.

Thình lình có âm thanh già lão vọng vào:

- Mặc người ngụy dị thiên biến vạn hóa ra sao cũng không thể vĩnh viễn che dấu được, lệnh đệ đã được chúng ta cứu ra đây.

Âm thanh ấy chính là của đại bang đệ nhất võ lâm. Cái Bang Hoàng bang chủ. Theo sau Hoàng bang chủ bước vào là ba cao thủ Cái Bang, Hàm Sa, Xạ Ảnh cũng theo sau, đi bên cạnh Hoàng bang chủ là một trung niên đầu tóc rối bù tiêu tụy có dáng dấp khá giống Đại tiên sinh. Đại tiên sinh than dài:

- Hoàng bang chủ cũng đến đấy ư?

Hoàng lão bang chủ gật đầu:

- Người dùng thủ đoạn xảo lộng hắc bạch giang hồ, kể ra cũng là quá cao minh.

Đại tiên sinh cười gằn:

- Hoàng bang chủ, lẽ ra ta phải giết lão từ lâu mới phải.

Hoàng bang chủ cười nhạt:

- Hiện nay chúng ta hãy nên làm rõ nhân quả trước sau, người đã giam giữ đệ đệ người và đệ đệ người đã nói cho chúng ta biết hết mọi nội tình, nhưng ta vẫn còn vài điều chưa minh bạch.

- Hoàng bang chủ còn cần biết gì nữa?

- Sự thật, người quan hệ thế nào với Xuân Thu Bút?

- Ta chính là Xuân Thu Bút đời thứ ba...

Hoàng bang chủ than thở:

- Xuân Thu Bút được mọi người tôn trọng, còn người làm mọi việc khiến mọi

người cảm phần.

Đại tiên sinh cười gằn:

- Hàm Sa Xạ Ảnh, các người cũng phản bội ta nữa sao?

Hàm Sa đáp:

- Không dám, trước đây chúng ta không rõ chân tướng thì thôi, còn bây giờ chúng ta đã hiểu hết tình hình đương nhiên phải thay đổi, chúng ta tuy mù mắt nhưng lương tâm đâu có mù.

Đại tiên sinh quát lớn:

- Hay đó, nếu các người đã dám phản bội ta thì đừng trách ta hạ thủ vô tình. Thất tiên sinh, chúng ta phá vòng vây đi!

Sở Tiêu Phong vội quát:

- Khoan đã, Thất tiên sinh hãy đến đây.

Thất tiên sinh ngăn người:

- Tại hạ đây ư?

Sở Tiêu Phong gật đầu:

- Đúng là các hạ.

Thất tiên sinh giận dữ:

- Các hạ biết ta là ai?

Sở Tiêu Phong mỉm cười buông giọng:

- Âu Dương cô nương.

Đột nhiên Thất tiên sinh như muốn khóc:

- Các hạ còn nhớ được ta sao?

Thình lình Đại tiên sinh tung thân đánh xuống một quyền, không một tiếng động đập vào lưng Thất tiên sinh. Sở Tiêu Phong quát lớn:

- Đề phòng bị đánh lén!

Muộn rồi, chưởng lực Đại tiên sinh đã chạm vào lưng Thất tiên sinh, thân hình Thất tiên sinh dội văng vào người Sở Tiêu Phong. Chợt nghe tiếng chưởng phong ào ạt, bốn người phát chưởng. Đại tiên sinh thu hết công lực đả thương đánh bật ba người là Vân Phong, Thiết lão tứ và Kim lão ngũ lui lại, miệng ứa máu. Hoàng bang chủ thẳng thốt bật kêu:

- Càn Nguyên Thần Công.

Đại tiên sinh hiềm độc:

- Không sai, ai không sợ chết cứ tiến đến đây.

Sở Tiêu Phong ôm lấy Âu Dương Ngọc đặt xuống đất, chàng rút trường kiếm ra. Lúc ấy Hàm Sa, Xạ Ảnh cũng vừa lao tới, bắn ra mười hai mũi độc châm. Đại tiên sinh cười gằn một tiếng, song chưởng phát mạnh, thân hình đứng im bất động để mười hai mũi độc châm ấy cắm liên miên vào y phục. Hắn xuất thủ không một tiếng động, thế tấn công của Hàm Sa Xạ Ảnh tuy mau nhưng chỉ nghe hai tiếng “bình bình”, chưởng thế đã chụp xuống đầu cả hai. “Bình” một tiếng, hai thi thể đổ ập xuống, “Đại la kiếm thức” của Sở Tiêu Phong biến thành một đạo ánh sáng lạnh bắn tới, Đại tiên sinh vung tay bắn ra một luồng ánh sáng do chạm vào kiếm ngân vang. Sở Tiêu Phong bị chấn động dội lại bảy tám thước, nhưng thân hình Đại tiên sinh đã run lên bần bật:

- Âm khí hai thằng cha mù kia độc thật, dấu cả hàn thiết thân châm ở trong đó.

Tiểu thay Hàm Sa Xạ Ảnh không nghe được câu ấy. Bấy giờ trong các cao thủ Cái Bang bỗng có một khiếu hóa tử âm thầm bước tới, phát một chưởng vào người Đại tiên sinh, Đại tiên sinh đưa chưởng lên đỡ, song chưởng chạm nhau, quện lại thành một khối. Đại tiên sinh hốt hoảng:

- Người là ai?

Khiếu hóa tử ấy lạnh lùng đáp:

- Xuân Thu Bút đời thứ hai.

Đại tiên sinh kinh hoàng buột kêu:

- Sư phụ!

Khiếu hóa tử đáp:

- Xuân Thu Bút không bao giờ xưng là sư đồ với nhau, chỉ truyền từ đời này đến đời kia, không ngờ ta có mắt không trông lại truyền cho người âm độc như ngươi.

Vừa nói vừa trừ bỏ dịch dung trên mặt khôi phục diện mục thật. Sở Tiêu Phong bật người thẳng thốt:

-Ồ! Lục tiên bối!

Đó chính là lão Lục giữ ngựa ở Nghênh Nguyệt sơn trang. Lão Lục cúi đầu:

- Thật là hổ thẹn, hắn đã được ta truyền thụ võ công kế thừa đạo thống, không ngờ hắn lại phản bội Xuân Thu Bút.

Đại tiên sinh nổi giận:

- Người già rồi, chưa chắc đã là địch thủ của ta.

Đột nhiên hắn tăng thêm công lực chưởng thế đẩy mạnh tới.

Mọi người chung quanh đều cảm thấy có một tiềm lực toát ra, đứng không vững. Lão Lục quả nhiên đã lớn tuổi không đủ công lực chống đỡ, Sở Tiêu Phong đột ngột cất cao trường kiếm hai tay nắm chặt lấy chuôi xuất chiêu “Vạn phương thần phục” kiếm thế đâm từ sau lưng Đại tiên sinh đi thẳng thấu ra trước ngực.

Đại tiên sinh ngã gục xuống, nhưng hắn vẫn còn thều thào được câu cuối cùng:

- Sư phụ, Xuân Thu Bút không thể truyền cho ai được nữa, võ công ấy rất bá đạo, rất dễ đẩy người vào tà đạo...

Câu nói chưa dứt hắn đã tắt thở. Lão Lục xoay đầu lại nhìn Hoàng bang chủ:

- Lão bang chủ, trước mặt lão nhân, Xuân Thu Bút xin tuyên bố phong bút vĩnh viễn, không xuất hiện giang hồ, trừ phi bang chủ nghĩ ra được biện pháp hoàn mỹ nào khác.

Lão từ từ chuyển thân ôm Âu Dương Ngọc vào lòng, nói:

- Sở Tiêu Phong, vì muốn tìm tung tích Xuân Thu Bút đời thứ ba nên ta lấy làm hổ thẹn không viện cứu được Nghênh Nguyệt sơn trang khỏi kiếp nạn, hãy để ta mang vị cô nương này đi, ngày mai ta sẽ quay lại Nghênh Nguyệt sơn trang tìm người.

Sở Tiêu Phong cung kính:

- Vâng, vãn bối xin nghe lệnh tiền bối.

Lão Lục ôm Âu Dương Ngọc chỉ còn thoi thóp thở, chuyển thân đi ra. Sở Tiêu Phong quay lại Vân Phong:

- Vân cô nương, bây giờ chúng ta tính sao?

Vân Phong đáp:

- Ta cùng Thiết lão tứ, Kim lão ngũ sẽ giải tán bang hội bí ẩn này, ba tháng sau ta sẽ xin đến Cái Bang chịu tội.

Hoàng bang chủ vội nói:

- Cái Bang không dám, ngày này bốn tháng sau lão phu sẽ liên hợp chưong môn các môn phái Thiếu Lâm, Võ Đang, gặp nhau ở núi Thiếu Thất và đợi ba vị, hy vọng chúng ta sẽ kết thúc mọi việc rồi sẽ chiêu cáo thiên hạ.

Vân Phong gật đầu:

- Một lời đã định, tứ đệ, ngũ đệ, ý hai đệ ra sao?

Thiết lão tứ, Kim lão ngũ cũng gật đầu:

- Chúng tôi xin tuân theo quyết định của Vân cô nương.

Vân Phong quay lại chàng:

- Sở công tử, xin hẹn gặp bốn tháng sau nhé.

———— oOo ————

HẾT TRỌN BỘ